

Újfolyam

48. szám

FASORI HARANGSZÓ

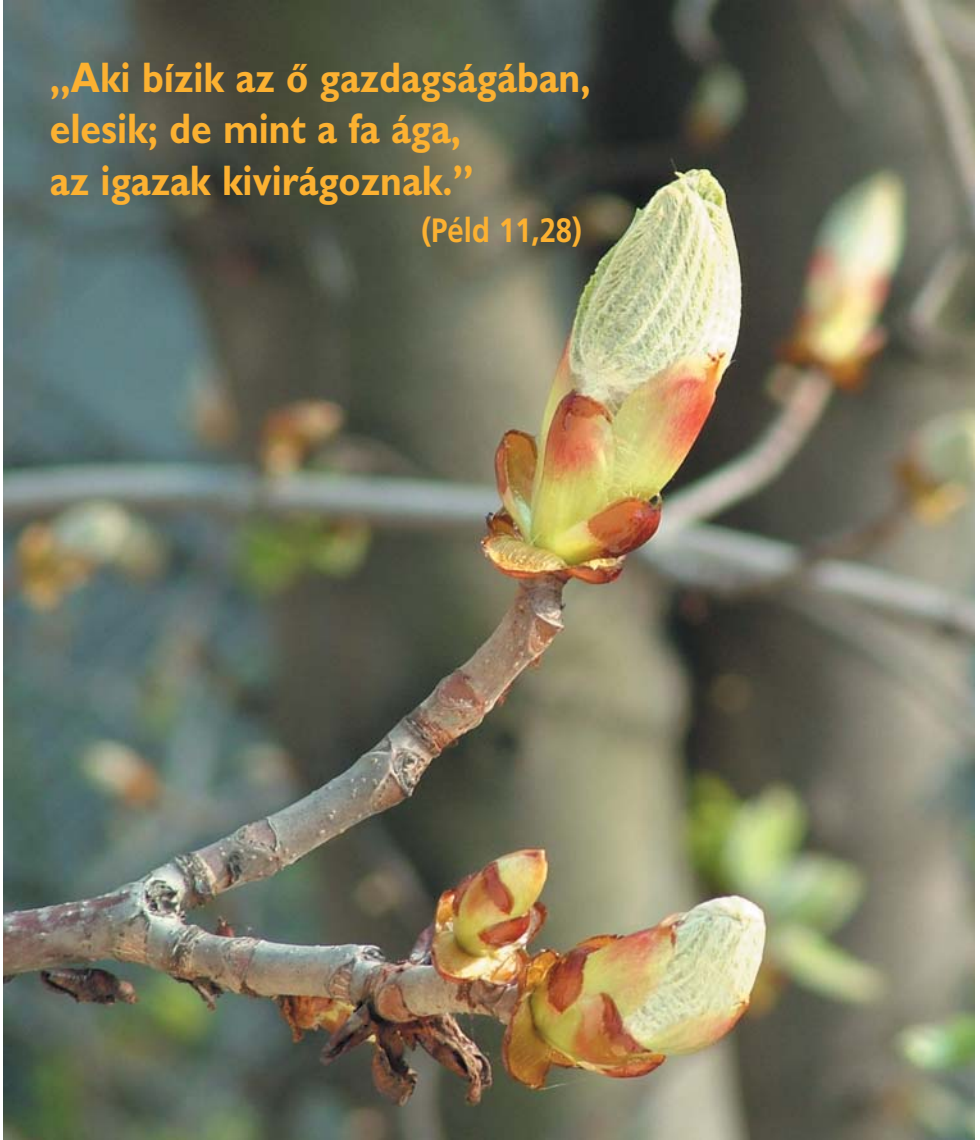
www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2011. június

**„Aki bízik az ő gazdagságában,
elesik; de mint a fa ága,
az igazak kivirágoznak.”**

(Péld 11,28)

Fotó: D. M.

A SZARVAS

„Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!”
(Zsoltárok 42,2)

„Juliannás” áhítatainkon ebben az évben a bibliai állatok tanítottak bennünket. Hétfő reggelenként iskolásainkkal egy-egy állatra figyeltünk, majd ennek kapcsán arra az Igére, amelyben valamilyen formában ez az állat is szerepelt.

A minap éppen a szarvas került terítékre. Átgondoltuk, milyen nemes állat, évente újuló és ágazó agancsa sok vadász számára áhított zsákmány. A magyarországi állomány világszinten is első között van.

Számunkra most mégsem az agancs volt a döntő, hanem a 42. zsoltár Igéje alapján az a szomjúság, amellyel a szarvas vágyik a folyóvízre. Ahogyan nagy távolságot is megtesz, csak hogy friss, üde forrásvízzel olthassa szomját.

Megemlékeztünk Szenci Molnár Albertől, az európai hírű költő-lelkipásztorról, aki felejthetetlen szépséggel írta át a bibliai Igét éneksorral: „Mint a szép híves patakra a szarvas kívánczik, lelkem úgy óhajt Uramra, és hozzá fohászkodik...”

Ezt a lelki szomjúságot példázta a szarvas nekünk. Emlékeztünk arra, hogy régebben milyen nagy utakat megtettek a konferenciákra igyekvők a lelki eledel és ital érdekében. Már előző nap kerékpárra szálltak Tiszántúlról is fiatalok, hogy a tahi, alcsúti, szárszói hetekre időben érkezzenek.

Felelevenítettük, ahogyan 16 éve itt a Faszorban egy csendes, inkább idősebbekből álló gyülekezetet találtunk, amely még a földszint felét is alig töltötte meg vasárnaponként. Álomnak tűnt, majd imádságunkká lett a kérés, hogy a karzaton is legyenek igehallgatók.

Évek múltán megkaptuk, mert vágyakozó szívű testvérek jöttek az Ige folyóvízére. Ma-napság is jönnek vidékről, nagyobb távolságokról, de Budapest külső kerületeiből is azok, akik itt találtak éltető lelki forrásra.

Jones Maryre is kitértünk, aki Walesben élt, mint kisleány. Szíve vágya lett, hogy saját Bibliát vásárolhasson magának. Gyűjtögette a filléreket, majd amikor úgy gondolta, hogy elegendő összegyűlt, nagy útra indult a városi lelkipásztorhoz, hogy megvegye a régóta áhított könyvet. Mikor a lelkész meglátta a kisleányt, és az elé letett filléreket, amelyek a Biblia árának a századrészét sem tették ki, megesett a szíve a kisleányon. Odaadta neki saját Bibliáját. De ezzel még nem fejeződött be a történet. Lelkésztársait összehívta, és felindult szívvel elhatározták, megalapítják a Brit és Külföldi Bibliatársulatot. Ez a Társulat azután évszázadokon át olyan mennyiségben adta ki az angol és más nyelvű Bibliákat, hogy nagyon sokan részesülhettek áldásai-ban. Itt Magyarországon is számos otthonban van olyan Biblia, amelyet ez a Társulat adott ki. A szomjas lelkű kisleány, Jones Mary buzgóságát ennyire megáldotta Isten!

Bekerült az áhítatunkba az a nagy csizmás baranyai idős bácsi is, aki felutazott Budapestre, a református sajtóosztályra, hogy Bibliát vásároljon. Míg ott várt a sorára, két lelkipásztor mellette beszélgetett arról, hogy megemelkedett a Bibliák ára. Egy ideig hallgatott az öreg, de amikor hosszabban is erről értekeztek a papok, egyszer csak megszólalt: – Kik maguk, kérem? Maguk drágállják a Bibliát? Az Isten Igéje minden pénzt megér! Én Baranyából jöttem azért, hogy végre legyen saját Bibliám. Sajnos eltékoztam az életemet, most öreg fejjel kaptam élő hitet.

Minden pénzt megadok a Bibliáért, mert megéri.

Elszégelyelték magukat a lelkészek, és meglepődtek azon, hogy valaki ilyen szomjúsággal vágyik Isten Igéjére.

Azzal zártuk áhítatunkat, hogy kértük Istent, adjon nagy-nagy szomjúságot a szívünkbe az Ige itala után. Hogy ne vegyük magától értetődőnek a lehetőséget, hogy ebben a gyönyörű – Közép-Európa egyik (talán) legszebb – református templomában hallgathatjuk nagy gyülekezet közösségében és iskolai közösségben is az Igét. Adja meg nekünk, hogy szívünk vágya legyen olvasni, hallgatni mindenkor Isten üzenetét, keresni a csendeshetek alkalmait is, amelyeken letelepedhetünk a

Forrás mellé, és beteljesedhet rajtunk az Ige ígérete: „Áldott az ember, aki az Úrban bíz, akinek az Úr a bizodalma. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelen termi gyümölcsét.” (Jeremiás 17, 7–8). – Úgy legyen! Ámen!

Íme, most a felnőtt Olvasókat is „beengedjük” a hétfői áhítatra. Egyébként több szülő, nagyszülő is részt vesz az alkalmakon. A következő tanév során az iskola felöli templombejáraton bárki bejöhet közénk, aki 7.40-től 8 óráig szeretne részesedni a „gyermekek asztaláról lehulló” igei morzsákból.

Végh Tamás lelképásztor

- **Február 17-én:** Elindítottuk a tavaszi felnőtt konfirmációs sorozatot, mely sokak örömeire szolgált.
- **Február 20-án:** Az ifjúsági istentiszteleten folytatódott a Lélek gyümölcse sorozat – a szívesség szelettel, Somogyiné Ficsor Krisztina szolgálatával.
- **Február 25-én:** A Julianna iskola szülői estjét jó hangulatban töltötték szülők és pedagógusok. Az esten az előző évekhez képest jóval többen vettek részt, külön öröm volt, hogy gyülekezetünk presbiterházaspárjai is jelen voltak.
- **Március 5-én:** Őrizők címmel a férfiak részére rendezett csendesnapon mintegy 80 férfi testvérünk vett részt.
- **Március 6-án:** Zenés áhítatunkon a fasori gyülekezet zenészeinek délutánját tartottuk, Igét hirdetett Pataki András Dávid lelkipásztor.
- **Március 13-án:** A templomunkban 25 és 50 éve konfirmált testvéreinket köszöntöttük, és áldást kértünk életükre az istentisztelet keretében.
- **Március 20-tól:** Új Keresztkérdések tanfolyamot indítottunk. Ifjúsági istentiszteletünkön a Lélek gyümölcse sorozatban a jóság volt a téma Földvári Tibor pasaréti lelkipásztor szolgálatával.
- **Március 26-án:** Megkezdjük a megújult Isten Táborában a tavaszi munkálatokat.
- **Március 27-én:** Felnőtt testvéreink keresztelésének és konfirmációjának ünnepi alkalmát tartottuk.
- **Április 9-én:** Szülői csendesnapot rendeztünk iskolánk, óvodánk, gyülekezetünk szülőinek Ki neveli a gyereket? címmel.
- **Április 10-én:** A Julianna iskola családi istentiszteletén együtt lehettünk a szülőkkel, pedagógusokkal – a 3. osztályos diákok és az iskola énekkara szolgált.
- **Április 15-én:** A Julianna iskola volt a házigazdája az idén az Éneklő ifjúság hangversenyének, amelyet idén a VI. kerületi Önkormányzat templomunkban rendezett meg, és amelyen a kerületi iskolák kórusai léptek fel.

A 25 és 50 éve konfirmált testvéreink köszöntése

Veres Ádám a felnőtt konfirmáción

Családi kirándulás

HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **Április 16-án:** Händel ritkán játszott, fiatalkori oratorikus operája, az Il trionfo del Tempo e del Disinganno hangzott fel templomunkban az Aura Musicale együttes tolmácsolásában, szótól énekelt Lax Éva, Kertesi Ingrid, Dévényi Judit és Kálmán László.
- **Április 17-én:** Gyülekezeti családi napunkat a Terényi Családi Kórus koncertje tette gazdagabbá. Délután az ifjúsági istentisztelet témája a hűség volt, az Igét Végh Tamás lelkipásztor hirdette.
- **Május 1-jén:** A Zenés áhítat keretében a Groningeni Martinikerk holland gyülekezeti kórus lépett fel templomunkban.
- **Május 7-én:** Presbitereink feleségei egy csendesnapot töltöttek el együtt az Ige mellett, egymást is erősítve.
- **Május 13-tól 15-ig:** Somogyi Péter lelkipásztor vezetésével gyülekezetünk küldöttsége testvérgyülekezetünkénél, Torontálvásárhelyen vendégeskedett. Igét hirdetett Somogyi Péter.
- **Május 21-én:** Gyülekezeti kiránduláson vehettünk részt.
- **Május 22-én:** Fiataljaink konfirmációi hitvallás- és fogadalomtételének ünnepi alkalma volt.
- **Május 24-én:** Megemlékeztünk a két évvel ezelőtt elhunyt dr. Hős Gézáné szeretett lelkipásztor testvérünkről.
- **Május 28-án:** Missziói csendesnapot tartottunk, amelynek keretében a gyülekezetben szolgáló testvérek töltöttek el együtt egy napot.
- **Június 5-én:** Zenés áhítatunkon a Kammerton együttes vonósnégyese volt a vendégünk

Fiataljaink konfirmációi hitvallása és fogadalomtétele május 22-én

Az örök eligazítása

Férfi csendesnap a Fasorban

Március 5-én újra férfiakkal telt meg a gyülekezeti terem. Egy napra megállt a század, hogy fegyverét maga mellé téve meghallgassa Somogyi Péter fasori, Schaller Tamás monori lelkipásztor, és a pároskört vezető Tolnay Lajos eligazítását.

Katonához illő témáról, az őrzésről volt szó, és az ahhoz kapcsolódó parancsról: „*a rád bízott drága kincset őrizd meg, a bennünk lakozó Szentlélek által*” (2Tim 1,14).

E sorok írója igazi katona már nem lehetett. Talán ezért is tartotta az őrzést eleinte haszontalan és unalmas dolognak, ami mások feladata. Ő érdekesebb foglalatosságokra hivatott – a biztonságról, védelemről közben gondoskodik más. Milyen távolinak tűnt számára Isten parancsa az első emberhez, hogy őrizze és művelje az édent. Hiszen a társadalmi munkamegosztás ma már lehetővé teszi, hogy csak egyesek foglalkozzanak földműveléssel, csak néhányan őrzéssel, megint mások meg azzal, amihez kedvük van, gondolta.

ELLEN-ŐRZÉS

A teremben a bajtársak már komolyan, várakozással telve ültek, amikor Somogyi Péter kezdő áhítata szembesítette őket feladatukkal. Az „őrzés ellenőrzéséről” beszélt. Arról, hogy az őrzőkön számon kérik, amit rájuk bízta. Az ember pedig menthetetlenül elvesztegette az édent, amit Isten rábízott.

Megdöbbenő, hogy a Biblia szerint a kiűzetés után már nem az ember őrizte az édent, hanem az angyalok – éppen az ember elől. Így vesztegetjük el ma is kapcsolatainkat, értékeinket. Az ember kezébe akarja venni a sorsát, ahelyett, hogy őrt állna azon a helyen, ahová Isten állította. „*Add ki az örök-*

ségemet!” – mondta a tékozló fiú. „Majd én, egyedül!” – mondják ma is sokan. A szabadság mámore, a független boldogulás illúziója vonzóbb az Istennek szolgáló, hűséges ör szerepénél. És ahogy őrhelyünket elhagyva lassan elfogy mindenünk, Istentől távol úgy veszünk el lassan mi magunk is. De az Úr nem érdemeink szerint értékel. Van visszaút: Jézus megnyitotta a visszatérés ajtaját. Azt, amit senki nem zárhat be.

Isten az őrzést minden férfinak feladatul adta, nem csak egyeseknek. E sorok írójának itt eszébe jutott, hogy amikor Isten családot, otthont bízott rá, megtapasztalta, hogy ezek őrzése csakis az ő feladata lehet, amit senki sem végezhet el helyette.

Nehéz volt felvenni a szolgálatot, ma is sokszor küzd vele. Hogy neki kell bezárni az otthont védő valóságos és lelki ajtókat, neki kell ébernek lenni, és védeni a várfalakat. Nem dőlhet hátra kényelmesen, kedvteléseinek élve, hogy más végezze el számára ezt a szolgálatást.

MIT KELL ŐRIZNI?

Aznap többször elhangzott a kérdés: „Mit kell őrizni?” A legegyszerűbb válasz ez: azt, ami értékes. Az ember értékrendje azonban mérhetetlenül hamis és önző. Hiábavalót gyűjtünk, értéket tékozlunk. Somogyi Péter két király példáját állította egymás mellé. „Országomat egy lóért” – a bukott III. Richárd mindenét odaadta volna, hogy életét mentse. De senki sem segített, 33 évesen oda veszett. Egy másik király, Jézus, 33 évesen máshogyan adta oda életét, felbecsülhetetlenül értékes ajándékot adva ezzel a tékozló embernek. Emberi értékrendünket ezért át

kell rendeznünk. Az átértékelődés általában válsággal jár, ám ettől nem kell félnünk, hiszen ez rendet hozhat az értékek világában. El kell engedni, amihez ragaszkodunk, és ragaszkodnunk kell ahhoz, amit elengedünk.

Mit kell még őrizni? Minden féltett dolognál jobban kell őrizni a szívet (Péld 4,23). Cselekvéseink ugyanis a szív természetén múlnak. Nem házaink vannak igazán veszélyben. A lelki közbiztonság ma rosszabb, mint az utcai. Ha nem állunk őrt, a bűn a szíven keresztül birtokba veszi életünket. A férfinak emellett őrizni kell a családját, a rábízottakat is. A házastársaknál a ragaszkodás annyit tesz: hűséggel őrizni. Ha azonban nincs a helyén, a férfi engedetlensége elsodorhatja a családtagokat is. Jónás nem akart hallgatni az Úrra, és miatta mások is majdnem odavesztek. Pál apostol viszont az Úrra nézett, és így mások engedetlenségét is meg-

állította. Mi hogyan állunk meg a viharban? Bajba sodrunk, vagy ellenkezőleg, megmentünk másokat?

AMIT ISTEN RÁNK BÍZ – NEM TÖBBET

Schaller Tamás is szembesítéssel kezdte előadását. Mi, férfiak, sokszor vagyunk úgy, mint az asszonyok, akik keresik Jézust, és siránkoznak, hogy elvitték az ő urukat. Hiszen könnyebb külső hatásra hivatkozni, arra, hogy valaki más akadálya hívő életünknek, hogy letértit bennünket az útról. Pedig az igazság az, hogy mi vagyunk, akik nem őrizzük meg szívünket. „Az asszony, akit mellém adtál” – mentegetőzött Ádám. Pedig Isten őt valódi közösségre vette maga mellé. Válaszút elé állította, felelősséget adott neki, amivel ő nem tudott élni. Ma is sokan képtelenek Isten mellett dönteni, jól élni a rájuk bízott felelőséggel. Gyakran éppen az asszonyok dönté-

Schaller Tamás lelkipásztor Igét hirdet

nek helyettük. Van persze ellenpélda is: sokaktól az elmúlt évtizedekben sanyarú helyzetben sem lehetett elvenni Jézust.

Schaller Tamás is feltette a nap kérdését, és válaszokat is adott. Mit kell őrizni? Azt, amit Isten ránk bíz. És nem többet. Isten nem várja el, hogy mindenhol helytálljunk. Amikor megpróbálunk többet tenni, mint amit Isten ránk bízott, megjelenik életünkben a stressz. Aki többet akar szolgálni, mint amire elhivatott, azt gyakran inkább az embereknek, és nem az Istennek való megfelelés vágya hajtja. Pedig az őrzést nem mindig látják mások, nem látszik a kirakatban. Az igazi érték, a drága áru – a raktárban van. És gyakran mást őrzünk, mint amit kellene. „Egész életemben azért küzdöttem, hogy feljussak a létrán, és amikor feljutottam, akkor láttam, hogy rossz falnak van támasztva a létra” – idézett a lelkész valakit.

MŰVELNI ÉS...

Mit őriz az ember legszívesebben? Azt, ami értékes neki. Aki nem szereti a gyermekét, fe-

leségét, nem is vigyáz rá igazán. A szeretetünkkel együtt töltött idő Isten ajándéka, de sokszor nem így éljük meg, hanem eltékozoljuk, és csak akkor látjuk be valódi értékét, ha már késő. Az isteni ajándékot pedig meg kellene őrizni. Ezért jó nekünk, ha Isten egyszer-egyszer megállít bennünket, és rámutat értékesnek hitt talmi dolgainkra. Sokan kényelmes helyzetüket őrzik féltőn. Az éden bőséget, élvezetet, gyönyörűséget jelentett, de dolgozni ott is kellett: művelni és őrizni. Istennel járva nem a munka nélküli jólét a cél. Nem tétlenségben van a boldogság. Isten a feladat mellé ad képességet is, ajándéka így teljes. Milyen nagy dolog isteni megbízatás alapján dolgozni! A legnagyobb főnöknek lehetünk alkalmazottai. Az Istennek szánt, munkával töltött idő nem eltékozolt idő. Boldog, aki nem az idő múlását várja a munkájában, hanem boldogan teljesíti a feladatot. Nem csupán akkor, ha közvetlenül számon kéri a főnök. Kérdés az is, hogy a Szentlélek erejével, vagy erőlködve végezzük-e feladatunkat. Isten nem hagy magunkra az őrző sze-

rebben, nem csak nézi, amit alkotott, hanem a bennünk lakó Szentlélek által segít nekünk. Amit Isten ránk bízott, abba nem belefáradunk, hanem megerősödünk.

Mit kell még őrizni? Azt, ami nem a miénk. Hiszen azt vissza kell majd adni egyszer. Sem az életem, sem a gyermekem, sem a munkám nem az enyém. Minden Istené, és az Ő tulajdonára vigyázni kell. Ő azt várja, hogy amit az emberre bíz, azt őrizze meg. Tragédiát jelez, ha ezt vitatjuk, és visszakérdezzük, mint Káin: „Őrizője vagyok testvéremnek?” Megvan-e az a saját feladatod, ahol őrt állsz?

A VÁRFALAKRA ŐRÖK ÁLLJANAK!

A nap többi része számos alkalmat adott arra, hogy emésztgessük a hallottakat. Pálúr János húszéves jubileumi koncertjéből adott ízelítőt. Az ebéd során asztaltársaságok alakultak, férfiak beszélgettek mindenféléről, nem feledve közben a nagy kérdéseket. Tolnay Lajos bizonyágtételében feltárta, amit élete során az Igéből megértett gyermekei neveléséről, őrzéséről. Végül a csoportbeszélgetésekben megoszthattuk egymással, amit a nap során megértettünk. Őrizni meg kell tanulni. Úgy

kell őrizni a rám bízottakat, ahogy Isten engem őriz. És jó az, ha közben érzem, hogy magamtól erőtlén vagyok. Ha eszembe jut, hogy Isten őriz engem. E sorok írója boldog, hogy ott lehet Isten seregében, a bajtársak között, és aznap részt vett az eligazításon. Mert küldetése más és más lehet mindenkinek, de az őrzés a férfiak speciális hivatása, úgy, ahogy a nőké a szülés. És ha ma esténként bezárja otthona ajtaján a zárat, már nem boszszankodik, hogy ezzel is bajlódnia kell. Igyekszik bezárni a szíve kapuit is a világ csábításai előtt. És boldog, hogy van rábízott érték – egy család –, amit őriznie kell. Hogy Isten számít rá, méltónak tartja arra, hogy őrhelyre állítsa, hatalmas birodalmának egy apró őrbódéjában. Fülembe cseng a század férfikarának harci éneke (*MRÉ 467*), amely betöltötte a termet a délelőtti előadások után.

„Ébredj, bizonyágtévő lélek!

A várfalakra örök álljanak!

Kik bátran szólnak, s harcra készek,

Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.

Hívásuk zengjen messze szerteszét.

Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!

Szabó Zsolt

A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

A lelkészi hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat.

Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest Fasori-Református Egyházközség:
10702019-19818049-52000001
2. Julianna iskola javára: Szabó Imre Alapítvány: **11707024-20304014-00000000**
3. Csipkebokor óvoda javára: Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány:
10702019-48081403-51100005
4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány: **11707024-20403144-00000000**

A Csipkebokor oviért mindent!

– *avagy egy apuka
viszontagságos reggeli útja,
majd békesége*

Minden reggel időben próbálunk elindulni az oviba, ez eddig egyszer sem sikerült. Az autónk a ház előtt még megvan, a központi zár is működik. A gyerekülés csatját tekerem erre, tekerem arra, nyomom itt, nyomom ott, végre valahol valami kattán, indulhatunk.

Az első kanyart magabiztosan veszem, egy jobbkez-szabály, egy elsőbbségadás, és már a főúton is vagyunk. Kilométerekre próbálok ellátni, melyik sávot is válasszam, tévovázom egy kicsit, de megszületik a döntés. Persze, ahogy a pénztáraknál szoktam, a leglassabb sorba állok. A kislánnyal próbáljuk elütni az időt, barkochbázni kezdünk. Először én gondolok, második kérdés után kitalálja, hogy rá gondoltam. Ő gondol: személy, felnőtt, fiú, az autóban ül, és a kormányt fogja. Bátortalanul rákérdeszek, telitalálat: én vagyok.

Megjelenik egy trolí, bármikor örülnék neki, most az örömöm azonban nem őszinte. Sietős emberek, öt perce egy helyben állok, öt perc után is itt fogok állni, így nagylelkűen intek, hogy átfuthatnak előttem. Nagy a boldogság, mindenki fel tudott szállni.

A Hungária körút már a hátunk mögött, Ilka utca, eszembe jut, milyen jó lenne most a házi bibliakörben beszélgetni.

A rendészeti szakközépiskola terepen, a forgalmat irányítják, szerintem inkább lassít-

ják. A kereszteződéshez érek, én következem, próbálok megérteni mi mit jelent: karlendítések, sípszó, forgás-pörgés, valamiféle fekete-fehér csíkos bot is előkerül, teljes a káosz a fejemben. Az egész osztály csóválja a fejét, megértem őket, igazuk van.

Dózsa György út, egy régen lerombolt templom emlékhelye, kis domb, rajta kereszt, már közel vagyunk.

Még egy sarok, már nem lehet baj, tévedtem, egy nagy kukásautó jön, öt társasházat várunk végig. Célegyenesbe fordulunk, most már csak parkolóhely kellene. Ott egy nagy hely, közeledünk, kapubejáró, megállni tilos, lelkesedésünk megtörik. Egy újabb kör, semmi. Harmadik körünket kezdjük, kilátástalan a helyzetünk, egy index villogása ad reménysugarat, de hamar halványulni kezd, csak egy kis Polski. De itt nincs második esély, neki kell vágnunk. Ő kiáll, mi be, elől egy kocc, hátul egy kocc, kiszállok, nincs horpadás, nincs karcolás, nincs nyoma, így tovább küszködünk. Végre bepréseltük, hűségese utitársamat szeretném kicsatolni, rá kell döbennem, hogy ez még nehezebb, mint be.

Már csak pár lépés. Olajfolt a járdán, rögtönzött kémiaóra, hogy az amúgy fekete olaj miatt szivárványszínű a vizes burkolaton, újabb tíz perc. Tető a fejünk fölött, gyerekzsivaj, bent vagyunk.

Tudni volna jó, hogy ma milyen idő lesz? A családom második legkisebb tagját hogyan öltöztessem át? Harisnya? Lehet, hogy túl meleg. Rövidnadrág? Lehet, hogy túl hideg. Szoknya? Lehet, hogy lecsúszik. Farmer? Lehet, hogy kényelmetlen. Melegítő? Az már túl piszkos. Megvan a megfelelő, arról kiderül, hogy nem is a miénk. Újra könyékig a ruhák között, rátaláltam. Előadás a próbababámnak arról, amit magam sem hiszek: mára ez a tökéletes viselet. Meggyőzőm, aranyos, elhiszi. Balos cipő? Sehol. Keresés. A szekrény legmélyebb pontján beszorulva. Új-jaim a végtelenbe nyúlnak, megkaparintom, többé már nem engedem.

Megérkeztünk, nagy ölelés, puzsi, Halacska csoport, az én kis halacszkám beúszik

az Élet vizébe. Máris hiányzik. Én még egy kicsit leskelődöm. A gyerekek körben ülnek, imára font kézzel, középen az ovónéni, előtte a nyitott Biblia. Az ajtó bezárul, rajta nagy tábla: áhítat.

Visszaülök a szekrényünkhöz, egy kicsit én is megpihenek. Bent áhítat, szívemben békeség, tudom, hogy a legjobb helyen vagyunk, tudom, hogy Isten közelében vagyunk.

Magányosan bandukolok az utcán, a jól ismert kukásautó ismét itt, örömmöm határtalan, szeretném megölelni őket, de nem lehet.

Égbe nyúló templomtorony, fehér márványoszlopok, ismerős apukák, egy ovi.

Olyan jó, hogy minden reggel jöhetünk, és minden nap Vele lehetünk, hálám az Úr.

Szabó Tivadar

Felfogadta a 2010-es közhasznúsági jelentést a Cspikebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány Kuratóriuma.

2010. év teljes bevétele támogatásból 572 ezer forint, egyéb bevétel 5 ezer forint, összesen 577 ezer forint volt. Áldjuk és magasztaljuk Urunkat az adakozó szívekért!

2010. évben a működési költségek 43 ezer forintot tettek ki. Az Alapítványnak egyéb fenntartási költsége, így bér- és járulékköltsége nem merült fel, mert a képviselő és a képviselői szerv tagjai munkájukat díjazás nélkül, az Úr szolgálatában végzik. Tehát az Alapítvány az óvodának történt átutalást megelőzően 534 ezer forint nyereséggel rendelkezett. Az óvodának, az alapítvány által jóváhagyott célokra, 580 ezer forint került átutalásra, mely összeg meghaladja a tárgyévi nyereséget. Ez úgy vált lehetővé, hogy a 46 ezer forint különbözetet az előző évben tartalékba helyezett támogatásokból fizettük ki, mely a tárgyévi mérlegben veszteséget eredményezett. Ezek alapján 2010. költségvetési évben a mérleg főösszege 327 ezer forint, az eredmény -46 ezer forint. A továbbiakban felhasználható eredménytartalékunk 227 ezer forint.

Az Alapítvány alapító okirata szerinti feladatát látja el.

„Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmaidat!”

(Zsoltárok 50,14)

Nyikos László, a kuratórium elnöke

„Ki menti meg a kis elefántot?”

Szülői csendesnap a gyermekek neveléséről

Ki neveli a gyermeket? – tették fel a kérdést a Julianna Református Általános Iskola szülői munkaközösségének képviselői, és hívták az érdeklődőket együttgondolkozásra egy márciusi szombat délelőttön. A csendesnap előadó-vendége: dr. Veresné Kovács Judit gyermekpszichológus volt, aki közel négy évtizedes szakmai tapasztalattal bír, és ami ennél is lényegesebb, férjével, dr. Veres Sándorral élő hitben járnak, amiről bizonyágot is tettek.

A csendesnap témájaként feltett kérdésre Somogyiné Ficsor Krisztina lelkész a nyitó áhítatban válaszolt. Isten elsősorban a szülőknek adta feladatul komoly parancsként a gyermekek nevelését. Sáfárok vagyunk, Isten számon fogja kérni rajtunk, hogyan végeztük ezt a feladatot. Az első jó példa Bibliánkban Ábrahám, akinek Isten azt ígérte, sok népek atyja lesz, annyi lesz utódainak száma, mint égen a csillag. Isten tudta, hogy Ábrahám olyan, aki meg fogja tanítani gyermekeinek azt, amit rábízott. Örömmel nyilatkozik róla, tudja, hogy rábízhatja a további nemzedékeket.

HEGYRŐL LEZÚDULÓ LAVINA

A Biblia azonban őszintén beszél arról is, amikor valakik nem jól látták el szülői feladatukat. Ilyen Éli, a főpap, akinek fiai szégyent hoztak apjuk nevére. De ez nem egyedülálló példa. Valójában minden család története a bűn vonulatának története, Isten nélkül. Ha bármelyikünk elkezdéné kutatni saját őseinek történetét, egészen hamar megbizonyosodna erről. A bűn olyan, mint a hegyről lezúduló lavina – fogalmazott a lelkész –, annak útját állni magunk kevesek vagyunk. Krisztus keresztye az, ami képes megállítani a bűn lavináját életünkben, családjunkban.

Ki neveli a gyermeket valójában? Fontos belátni, hogy a nevelést magunktól nem tudjuk jól végezni. Isten a mi igazi nevelőnk, szülőnek, gyermeknek egyaránt. Csak akkor lehetünk hasznos szülei gyermekeinknek, ha hagyjuk, hogy az élő Isten elsősorban bennünket nevelgessen. Talán meglepő, de a legtöbb Ige a Bibliában éppen erről szól (néhány példa: Ézs 63,15–16, Hós 11,1–4, Zsolt 25, 8–14), és csak ezután beszél Istenünk a gyermekek neveléséről.

Veresné Kovács Judit pszichológus a csendesnap fő kérdésére hasonló választ adott, mint a lelkész. Gyermekeinket családban kapjuk, ez a nevelődés első számú tere. A családot azonban nagyon erős hatások érik. A tágabb társadalmi környezet kihat a családra, és kihat ránk is. Szellemi harcmezőn vagyunk. A hívő élet mindvégig harc. Ebben a szellemi erőterben élnek a gyermekeink is. Ebben a szellemi erőterben kell a mi futásunkat megfutni, harcunkat megvívni a Sátán erőivel, a magunk gonoszságaival, és a környezetből jövő gonosz hatásokkal.

A pedagógia-pszichológia megfogalmazása szerint a nevelés a személyiség kibontakoztatását jelenti, az egyén társadalmi életbe való beillesztését, életpályára való felkészítését – idézte a pszichológus szakmája állásfoglalását, majd meglepő módon folytatta. A Biblia szerint a gyermek halott, amikor megszületik. Szellemileg életre kell kelteni. Bence van az életnek lehelete, de rajtunk múlik, hogy ezt engedjük-e kibontakozni. Jézus mondja: „*Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket*” (Márk 10, 14). A nevelés nem csupán verbális megnyilatkozás, és nem is csak ismeretek átadása.

A teljes életünkkel nevelünk. Amikor ölbé vesszük a gyermekeinket, egész testünk melegevel öleljük, valahogy így kell elképzelni a Szentlélek továbbadását. A pszichológus Karácsony Sándort, a nagy református nevelőt idézte, aki szerint a gyermek önmagában nem is nevelhető. Nevelhető a társadalmi kultúrára, ami végül is a tudomány. Nevelhető a művészetre, esztétikára – ez az érzelmi nevelés. Nevelhető viselkedésében, társas viselkedésre. És nevelhető a hit megvallására. De nem nevelhető a hitre, hanem „csak” annak megvallására, a megvallás által való hitbeli épülésre.

ÚTELÁGAZÁS

Ezen a csendesnapon arról is gondolkoztunk, hogy mi is a család. Hangzatos kifejezéssel: a család a társadalom legkisebb sejtje, az utódok felnevelésének tere. Sütő András így írja: „sorsot formáló hamuba sült pogácsa” – amit viszünk magunkkal egész életünkben. Másfelől azonban sehol sem ér bennünket olyan mély seb és fájdalom, mint a családban. Isten szerint a család férfinak és nőnek az egysége, akik azt a feladatot kapták, hogy szaporodjanak. Férfi és nő nélkül nem születik gyermek, akárhogyan modernizálódik is a társadalom. A Biblia azt mondja a férfiről, hogy az elhagyja apját és anyját, ragaszkodik a feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. A férfi a feleség feje, mint Krisztus az egyháznak. Úgy szeresse a férj a feleségét – tanácsolja Pál apostol –, mint Krisztus az egyházat: önmagát adta érte. A nő teste a férjéé, és fordítva. A feleség pedig tisztelettel tartozik a férjének – a Biblia tanítása szerint.

Mennyire boldog a házasságunk? – kérdezte a pszichológus, majd a konfliktusok természetéről és kezeléséről tanított bennünket. A konfliktus mindig egy bizonytalan helyzet, útelágazásnak is mondhatjuk. Az érzelmeinket,

amelyek figyelmeztetnek bennünket arra, hogy „feszültség van”, Isten adta. Az érzelmeink jeleznek, és nem mindegy, hogyan reagálunk, kire, mire gondolunk ilyenkor. A házastársi konfliktusban, ha 120 felett van a pulzusszám, a legjobb abbahagyni a vitát – tanácsolta Veresné Jutka. De az indulat létezik, azt is Isten adta, hogy figyelmeztessen bennünket arra, hogy döntési helyzet van. A döntés mindig a mi felelősségiünk. Hogy elsodródunk-e az indulattal, vagy megállunk, és az Urat kérjük. A 4. zsoltár így ír erről: „*Ha felindultok is, ne vétkezzetek! Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken, és csillapodjatok le!*” Ha sikerül megoldani a házassági konfliktust, az a gyermek számára minta, biztató lépés, amiből lehet tanulni.

És elhangzott még egy fontos tanács: a haragtól való megszabadulás útja egyedül a megbocsátás. Olyan életünk nem lesz, hogy ezt ne kellene gyakorolnunk. A gaz mindig nőni fog a kertünkben. A megbocsátás pedig nem érzélem, hanem döntés kérdése. Akkor is meg kell bocsátanunk, ha magunkban azt gondoljuk, nekünk van igazunk. Hiszen nem vagyunk az igazság letéteményesei. Mi csak egyik oldalról látjuk a történéseket, a másik ember a másik oldalról – a gyermek meg kívülről.

CSALÁDRA SZAVAZNAK

Fontos kérdés, hogy meg tudunk-e maradni a házasságunkban. A válás a reménytelenség, könyörtelenség kifejeződése a gyermek számára. Nem történik meg a megbocsátás. A felek nem küzdötték meg egymással azt a harcot, amelyben békességre lehet jutni. A pszichológus tapasztalata, hogy a gyermekek fejében az elvált szülő megmarad a család részének lenni, hosszú évek után is. A gyermekek a családra szavaznak: anyára és apára, a szívüket nem tudják szétszakítani.

Jó, ha tudjuk, gyermekeink tudatosan és tudatlanul is figyelnek bennünket. A családban tanulják meg a konfliktuskezelési módokat, elsősorban az alapján, amit tőlünk látnak. Családban tanulják meg azt is, hogyan viselkedik a férfi, a nő, azaz milyenek a nemi szerepek. De fontos minta az önértékelésünk is. Ha egy édesanya, aki sokat fárad, és „mosogatórongynak” érzi magát Isten gyermeke helyett, ne csodálkozzon, ha a környezete is tisztéletlen lesz vele.

A gyermek a családban tanulja meg, hogy hogyan kell elfogadni egymást, hogyan kell elutasítani másokat, vagy éppen azt, hogy hogyan kell megtagadni önmagunkat, ha arra van szükség. Gyermekeinknek a családban öntudatlanul is viselkedési szabályokat, erkölcsi értékeket, attitűdöket mutatunk. A gyermek mindezt kapcsolatban tanulja meg, másképp nem is tudja megtanulni, mert ő is állandóan kapcsolatban van. Egymással folyamatosan kapcsolatban vagyunk, egymásra vagyunk utalva.

A nevelés lényege a gyermek beillesztése az isteni rendbe. Abba a rendbe, amelyben békességben vagyunk Istennel – és egymással. Ahol ismerjük Megváltónkat, megváltatásunk titkát, és reménységünk van felőle.

Szemléletes volt az a történet, amelyben egy kisfiú egy filmélménye alapján eljátszotta a jégkorszakot, de kétségbeesett, amikor a lehülés kis elefántját is elérte. Ekkor kiáltozni kezdett: „Ki menti meg a kis elefántot?” Nekünk kell megtanítanunk gyermekeinknek, hogy van remény, megoldás minden helyzetben, mert van Megváltónk. Az áhítat és az előadás után gyermekeink kora szerint elosztva, kiscsoportokban beszélgettünk. Lehetőségünk volt arra, hogy feltegyük kérdéseinket, amelyeket magunkkal hoztunk, vagy az előadások során megfogalmazódott bennünk. Ezen a napon együtt gondolkoztunk, egymás hite által épültünk. Aznap Krisztus biztosan ott járt közöttünk. (az áhítat és az előadás meghallgatható: www.fasor.hu/igehirdetés/sorozatok)

Szabóné Varga Kata

Tanáraink munkaidőn túl

Az elmúlt Fasori Harangszó óta kétszer is volt olyan időszak a Julianna Református Általános Iskolánkban, amikor szünet lehetett. Azonban a tantestület tagjai kevesebb napot töltöttek szabadon, vagy otthon a családjaikkal. Két napot az Úrra és a közösségépítésre szántak.

Az első napon csendesnap volt a tantestület számára. Munkaidőben nem lehet ezt megtartani, de vállalták, hogy a szünet első napját erre szentelik. Mindig átéli az ember, hogy ha tud elcsendesedni az Úrral, akkor a hétköznapi feladatok is máshogy mennek.

Szüntelenül szükség van a lelki feltöltődésre, mert annyi minden csak elveszi az erőnket. Ezért lenne fontos mindenkinek legalább egy hétre csendeshétre menni évente, mert a többi 51 hétre áldott hatása lenne. Nekünk most tehát egy nap adatott, de Urunk jelenlétében. Pillantsunk be pár gondolatra az üzenetekbe! Három fő lelki része volt a napnak. Először egy gyógypedagógus szolgált közöttünk, bizonyosságot téve azokról a lelki utakról, amiket megjárt. Nagyon őszinte bizonyágtételt, előadást hallgathattunk. Pedagógusként hamar kérdésévé vált, hogyan adhat a gyerekeknek

olyan pluszt, ami őket is segítheti, és neki is erőt ad a nehéz feladataihoz. Megérezte, hogy szüksége van olyan többletforrásra, amelyből táplálkozni tud. Lelkileg hamar kevésnek látta, amit a tanulmányai során kapott, habár több diplomája is volt. Hívő ember volt a diploma megszerzésekor, mégis ismerősök által, gyanútlanul belekerült az agykontrollba, reikibe, jógába, kineziológiába. Évekig tanítója is lett ezeknek a módszereknek. Éppen a Juliannával szemközti iskolában rengeteg gyereket vonzottak a foglalkozások. Azonban ezen az úton járva egyre jobban felismerte, hogy nem ezek azok a lelki irányok, amelyből erőt kell merítenie. Habár van bennük elgondolkasztó felismerés, de mindezek nagyon különböznek keresztyén hitünktől, Jézus Krisztus tanításaitól. Sokak csodálkozására nagy fordulat következett. Megtagadva, bűnvallást téve Jézus útját választotta, annak ellenére, hogy anyagilag már szép megélhetést biztosítottak a tanfolyamok. Jó volt mélyen átgondolni, hogy milyen kincseink vannak nekünk keresztyén pedagógusként, ki az erőforrásunk. Nem kell tévútra menni ahhoz, hogy adni tudjunk, sőt Jézus Krisztusban tiszta tanítást kapunk.

A második téma is érdekesítő volt. Iskolánk kémia-biológia tanára vallott arról, hogyan került ő a Genézis-táborba, és milyen hatással van ez a gondolkodására, tanítására. Ebbe a táborba eredetileg konyhai szolgálatosnak ment, de aztán behallgatott a témákba. Természettudományokkal foglalkozó hívő emberek voltak ott, akik hittek Isten teremtő hatalmában. Úgy szemlélték a világot, mely a Teremtő Istent dicséri, ahogy a Biblia leírja, és ebből a szempontból keresték a kapcsolóponthoz a szakterületük területén. Nem kritizálni, hanem alátámasztani akarták a Bibliát. Nagyon megragadó volt ez a gondolkodásmód a mi előadónk számára is, aki azóta ennek a

hívő közösségnek is a tagja. Megerősítő volt számunkra arról hallani, hogy mennyire tudományosak a Biblia kijelentései. Mindig az akkori kort meghaladóak. Isten nem kémia-könyvnek szánta, de minden tekintetben összhangban van megállapított törvényekkel. Másrészt a tudomány vakvágányon jár, amikor nem a Biblia tanításának összefüggéseinek mentén kutatja a világ leírását, felfedezését. Beszéltünk arról is, hogy Darwin nagyon másként gondolná az elméletét, ha a mai kutatások birtokában lenne. Nagyon fontos lenne, hogy a tanmenetben ne csak az az egy lehetőség legyen, hogy a darwinizmuson alapuló szemléletet kell erőltetni, hanem lehessen a teremtéshívő szemléletből kiindulni!

Végül az igei tanítás témája a Máté evangéliuma utolsó biztatása volt. *„Imé én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!”* Jézus Krisztus nem úgy van velünk, mint egy munkahelyi főnök, aki szüntelenül ellenőriz minket. Pl. a bankokban a beosztottak munkáját kamerák figyelik. Ő nem számonkérni, hajszozni akar bennünket. A javunkra és értünk van velünk. Biztat minket, drukkol nekünk, és mindig annak örül, ha az épülésünket láthatja. Mindehhez pedig Ő ad segítséget, jelenlétét, értünk mondott imádságát. Tőle kérhetjük el szüntelenül az erőt.

A csendesnapon közösen ebédeltünk, és beszélgettünk még sokat a témákról, és az iskola dolgairól, a tantestület jelenlegi helyzetéről. Végül pár szó még a második napról. Húsvét előtt is volt egy közös napja a tantestületnek. Ennek célja elsősorban a közösség-építés volt. Az egynapos kiránduláson volt játék, közös éneklés és csapatépítés. Mind azal a céllal, hogy összehangolódjon mind jobban a szívünk. A hétköznapokban így sokkal könnyebb együtt szolgálni, egymásban a testvért látni, és egymást segíteni.

Somogyiné Ficsor Krisztina

Presbiterfeleségek napja

Május első szombatján emlékezetes napot töltöttünk együtt a presbiteraink feleségeivel. Szeretettel adunk róla hírt, mert mindenkít érintő, ami ott elhangzott. Különböző korosztályú asszonyok voltunk jelen, ahogy a férjeink, a presbiterek, lelkészek is más korúak. Mégis nagy szeretetben építhette egymást idős és fiatal. Meg is állapítottuk az Ige alapján, hogy nagyon szükséges volt ez a nap. Isten azt akarja, hogy egygé váljunk, mint az Ő gyülekezetének, közösségének, testének a tagjai. A felnőtt, érett hívő gondolkozás az, hogy megtanulok, tudok egy lenni a nálam idősebb, fiatalabb, más neveltetésű testvéremmel. Akkor van baj a gyülekezet életében is, mikor nem tudunk egy testté válni. Ha csak az én véleményem, látásom fontos. Ha nem veszem észre, hogy a másik hívő ember a testvérem, akit ugyanannyira szeret Isten, és

mellém helyezett. Nagyon kellene a közös alkalmak, ahol Isten összehangolja a szívünket, mint egy nagy szimfonikus zenekarban a különböző hangszereket. Hasonlót lehet átélni a gyülekezetben a közös bibliaórákon, ahol ugyanígy lehetünk együtt sokféle korosztály, és több gyülekezeti kör tagjai. Ha nem veszünk részt ilyen összehangolódásokon, akkor nem lesz egy az alaphangunk, és nem szól szépen a zenemű!

Másrészt rácsodálkoztunk arra is, hogy mi, keresztyének nem egymás pontos másolatai vagyunk, mintha egy égi üzem tömegtermékei volnánk! Különbözőek vagyunk vérmérsékletünk, egyéniségünk, és Istentől kapott lelki ajándékaink szerint. Vagyis a gyülekezetet az unalmas egyhangúság helyett az izgalmas sokféleség jellemzi! Mindez pedig azt jelenti, hogy az érett közösségben a ta-

gok a másságukkal egymás kiegészítésére vannak. Az egy-más szavunk szépen kifejezi, hogy különbözőek vagyunk, de Jézus Krisztusban megtanulhatunk a másik javára élni, a hasznára szolgálni. Így lesz akkor ez a szó egygé, ahogy mi is közösséggé formálódunk a gyülekezetben. Urunk tehát egy új társadalmat formál közöttünk a gyülekezetben. Ez nem hasonlítható a világ szemléletmódjához semmiben. Hogy mindez hogyan megy végbe, arról is beszélgettünk kicsit, egyben felidézve a közös bibliaórák témáit, ahol erről sokkal bővebben szó van rendszeresen.

A presbiternék aztán részletesen beszámoltak életükről, családjukról, szolgálataikról. Csodálatos volt itt megtapasztalni az őszinteséget, és látni Isten munkáját a másik életében, a megharcolt eseményekben. Hálásan tapasztaltuk, hogy mi mindenre lehet ereje Jézus Krisztus által azoknak, akik Vele járnak. A nap nagy ajándéka volt, hogy két

gyülekezeti testvér elvállalta, hogy ebédet főz nekünk. Nagy élmény volt átélni a sok háziasszonynak, hogy finom, háziasszonyi étel várt ránk, amihez csak le kellett ülnünk, és megennünk. Szerintem mindannyian hálás szívvel jöttünk el. Megtapasztaltuk, hogy megajándékozottak vagyunk a gyülekezettel, egymással, Urunk jelenléte és ereje által. Reggel a Szentháromság egy örök Isten magasztalásával kezdtük, és estére még jobban megtelt a szívünk ezzel. Hála Urunknak érte!

Ez a téma pedig azért is aktuális még mindenki számára, mert ősszel presbiterválasztás lesz. Együtt imádkozhatunk azért, hogy megláthassuk, hogy kiket hív el Urunk presbiternek. Kiket akar felhatalmazni ezzel a szolgálattal. Kik lesznek akkor, jövő évtől kezdve, akik feleségként támogatják férjeiket, mögöttük állnak ebben az áldott, kiemelt, fontos szolgálásban.

Somogyiné Ficsor Krisztina

„Találkozni jöttem veled, Istenem”

A legszebb zenei hang a gyermekek alkalmán

A jeruzsálemi egyház kezdetén, amikor háromezer megkeresztelt lélek csatlakozott a tanítványokhoz, ők valamennyien „*kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Az Úr pedig napról-napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel*” (Apcsel 2, 42–47). Ezen Igék olvasása nyomán feltárul előttünk az ősgyülekezet csodálatos képe. Meglátjuk, hogy mi mindenben voltak foglalatosságok, s bizonyára nem múlt el nap anélkül, hogy valakit meg ne nyertek volna az Úr számára. Így élt, így épült Jézus Krisztus gyülekezete akkor – és ugyanezen fő ismér-

vek szerint működik egyházunk, gyülekezetünk napjainkban is.

Ma 790 aktív, teljes jogú gyülekezeti tag mintegy 15 százaléka végez valamilyen szolgálattal a Faszorban. Közülük nagyon sokan a gyermekek között találtak igazi munkamezőre. Hűségük, áldozatos szolgálatauk jutalmaként Isten megannyi áldása, „áldásosője” hull szüntelen e gyermekközösségekre. Egyik vasárnap délelőtt találtunk egy nyitott ajtót, amely mögül oly szépen, tisztán csendültek fel a hálaadásnak, az „igazak diadalörömeinek” énekhangjai: „Ez az a nap, ez az a nap, mit az Úr rendelt...”. Különböző korosztályú

iskolás csoportok összevont gyermek-isten-tiszteletén zengett az ének – zenekísérettel: „Örvendjünk, vigadjunk e napon!” Bizony, örvendezéssel vigadoztak ők mind, akik bejötték a gyülekezeti terembe, és lelkesen énekeltek tovább: „Jézus az úr, akit szolgálunk. Szolgáljuk hűséggel szent nevé!” Az alkalom szépsége pedig éppen abban volt, hogy nemcsak mondták, kezdeményezték, hanem meg is cselekedték, amit énekeltek. Ugyanis közülük heten – alkalmi zenekart alkotva – különböző zeneszerszámokkal szolgálták e kis gyülekezetnek, s valamennyien együtt az Úrnak. A teljes öröm és az áldás forrása ily módon maga a Szentlélek volt, aki nemcsak a szövegíró inspirálta (Zsolt 118,24), hanem a zeneszerzőt is. Így zenélhettek és énekelhettek a gyerekek Isten dicsőségére – bizonyosságul, hogy a szívből jövő éneklés elmélyíti

az Úrral való kapcsolatainkat. Erről imádkoztak egy másik énekben: „Találkozni jöttem veled, Istenem.” Megvallották: „Itt vagyok, Istenem, hogy halljam hangodat... hogy tegyem akaratodat.” A felszabadultan zengedett dallamok ölelésében szinte válaszként szólalt meg a legszebb zenei hang: Isten Igéje (Márk 9, 33–37). A megadott helyen Jézus tanítványai arról vitatkoztak, hogy ki a nagyobb. Az Úr Jézus pedig „az alázat iskolájába” hívta őket, és így szólt hozzájuk: „*Ha valaki első*

akar lenni, legyen mindenki szolgája” (aranymondás). Enélkül ugyanis nincs valódi út a másik ember felé. Ha pedig nincs út a másik ember felé, akkor Isten felé sincsen... Ezért Jézus elvetette az egész gondolatot, és szembeállította vele az alázatosságot, amelyet egy

150. ZSOLTÁR

*Dicsérjétek az Urat!
Áldjátok ő szent voltát!
Dicsérjétek mennyekben,
Hol országol kegyesen
Az ő nagy dicsőségébe!
Dicsérjétek hatalmát,
Melyből dicső nagy voltát
Minden veheti eszébe!*

*Dicsérjétek őt kürtben,
Ékes éneklésekben;
Hegedűkben, lantokban
És hangos citerákban
Az Úrnak zengedeztetek!
Sípokban, orgonákban,
És más szép muzsikákban
Örvendjétek az Istennek!*

*Az Urat cimbalmokban
És egyéb szerszámokban
Mindnyájan dicsérjétek,
Citerát pengessetek,
Az Úr szent nevét dicsérvén!
Minden lelkes állatok,
Istent magasztaljátok:
Dicsőség Istennek! Ámen*

kisgyermek képével illusztrált. Ebből az alázatosságból következik, hogy a keresztyén ember örül kicsinységének s – mivel lénye tele van szeretettel – örömmel szolgál másoknak. És ebből értett meg valamit a gyermek - istentisztelet közössége, vállalva a jézusi hívást: legyen mindenki szolgája. „Mert az Embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Márk 10, 45).

Az igehirdető az újszövetségi történet üzenetét továbbszöve, finom ívet rajzolt annak ószövetségi áthallásai felé. Mondanivalóját Dávid és Jonathán életén át szemléltette. A gyermekek rácsodálkozhattak, hogyan tudott Jonathán – az idősebb, a rangosabb – a királyjelölt pozícióból „hátrébb lépni” – engedve az Úrnak.

Őemberünk mindig nagy akar lenni, a legnagyobb: győztes mindenki felett. Istennél viszont a győzelem nem azt jelenti, mint a világ fiainak gondolkodásában, mert nem másokat kell legyőznöm, hanem önmagamat. És mindez Vele lehetséges! Ez is evangélium, örömhír.

Dévai-Józsa Gábor

Gyermekeink a közösségi hálón, avagy a meztelen igazság...

„És láttam a tapasztalatlanok között, észrevettem a fiúk között egy esztelen ifjút. Az utcán járkált...” (Péld 7, 7–8)

Talán provokatív a témafelvetés, mégis azt gondolom, inkább provokatív a jelenség. Hol találjuk manapság gyermekeinket úgymond kendőzetlen valójukban? Az Igében észrevett ifjú meggondolatlanul csatangolt az utcán akkor, mai ifjaink néha meggondolatlanul „csetelnek” most a hálón... Azonban mindez minket is kérdez. Mit árul el ez rólunk, szülőkről, leplezetlenül? Ők „digitális őslakosok”, mi „digitális bevándorlók” vagyunk. 1990-ben születik meg a World Wide Web, aki 1995 után születik, már az ún. Y ge-

neráció, vagy még később a Z generáció tagja. Ők a Web 2.0 emberei, akik nem csak felhasználók, hanem alkotók is. Ők egy olyan felületen vannak jelen, ahol meg akarják és meg is tudják mutatni magukat úgy, ahogyan korunk jellemző jelszava szerint: nekik tetszik. A kérdés természetesen összetettebb ennél. Vajon miért éppen ez tetszik nekik? Miért itt és miért így kommunikálnak? Mi az oka, és mi a célja ennek? Valami helyett, vagy éppen valami mellett jelenik meg ez az önbe mutatás, önkifejezés, önleplezés? Mi az oka ennek az önfeltárukozásnak?

Magunk, ötgyermekes szülőként „egyszer csak” arra lettünk figyelmesek az évezred el-

ső évtizedének közepén, hogy növekvő gyermekeink valóban egy új generáció tagjai, hiszen kézzel írt levelet nem igazán kapnak és küldenek, elektronikus formában leveleznek, sms formájában mobiltelefonról, majd számítógépen, lehetőségeik keretein belül, amit mi, szülők szabtunk nekik, legalábbis a családi otthonban. Aztán megjelent az internetes felületű iwiw (2002. április) számukra is, majd a myVip (2006. április), mindkettő magyar ismeretségi hálózat. Ezt írta felül a majd minden legyőző Facebook (2004. február), amelyik nemzetközi közösségi hálózat, 2011 februárjában 637 millió regisztrált taggal. 2008. november 26-án elindult a Facebook magyar változata, mely hamarosan rendkívül népszerűvé vált. A Socialbakers adatai szerint 2011 márciusában az aktív felhasználók száma Magyarország területén elérte a 2842400 főt. A magyar Facebook 2011. januári statisztikai adatai szerint az akkori 2600680 regisztrált felhasználó közül 35% a 18 és 24 év közötti korosztályból tevődik össze. 30% tartozik a 25 és 34 év közötti korcsoportba, míg a 35 és 44 év közöttiek csupán 12%-ot birtokolnak. A fennmaradó 24%-on a 45 éven felüliek osztoznak. A nemek aránya a következő: a férfiak 48%-ban, a nők pedig 52%-ban képviselik magukat a rendszerben. Az oldal jelenleg 207 országban, 37 különböző nyelven érhető el. (MySpace, Skype, Twitter) A kérdések az ő generációjuk között célirányosan így fogalmazódtak meg: „Fent vagy az iwiwen, a myVipen, a facebookon?” S ha tehetik regisztrálnak, felmennek, töltenek, chatelnek, megosztanak. De mit és miért, és miért ennyit? Be kell látnunk, hogy ők ott kommunikálnak a maguk sajátos módján. Minden szülőnek látni kell ezt! Érdeemes regisztrálni és körülnézni ezeknek a hálóknak a „háza táján”, hogy láthassuk, hogyan kommunikálnak a mai fiatalok.

„Navigare necesse est”, hajózni szükséges helyén „communicare necesse est”, kommunikálni szükséges. Isten úgy alkotott meg bennünket, hogy ez a lehetőség és ez a szükség jellemzi az életünket. Valójában közhely, de igaz: a kommunikáció embertársainkkal életünk egyik legmeghatározóbb szegmense. Manapság kommunikációs társadalomról beszélnek, a sokoldalú kommunikációs lehetőségek miatt.

Nem fedi a valóságot, hogy a fiatalok élnek-halnak a technikáért. Véleményem szerint nem erről van szó. Alapvetően ugyanis nem maga a technológia vonzó a számukra, hanem inkább az új eszközök biztosította lehetőségek érdeklik őket. Kevesen vannak közöttük, akiket maga a technika köt a gép elé. Sokkal inkább az eszközökön keresztül elérhető társas kapcsolatok, és a játékos attitűdök különféle megnyilvánulásai, tehát a kommunikáció, a szórakozás és az önkifejezés vonzza őket. Ez a generáció a technológia fejlődését már egy organikus folyamatként éli meg. Tagjaik természetesnek veszik, hogy ezek a

Szlangszótár a fiatalok interneten használatos nyelvéhez

: = örülök neki, oké
 9 = nem örülök neki
 Cya, Hy, Hi, Hola... stb. = köszönések, mint pl. szia
 Mizu, Na mi a pálya... stb. = Hogy vagy? és változatai
 BRB = Rögtön jövök (Angol rövidítés)
 Vd? = Veled?
 Szted? = Szerinted?
 H hogy = Hogy-hogy?
 Cupp, pux... stb. = Puszi, csók... stb.
 Vok = Itt vagyok
 Yaya = Jaja, igen...stb.
 Pill = Pillanat, mindjárt jövök

Tood = tudod
Mucci = Mutasd...
Lécci = Légy szíves
Oksa, oks = Ok, jó... stb.
1x = egyszer
Mind1 = mindegy (a többi számmal is lehet, de akkor más értelme van)
Köcce, köcce... stb. = közi, köszönöm... stb.
Asszem = azt hiszem
Ahha = aha
Könyi = könyörgöm
Cír = sír
Vájjá = várjál
___...Ööö... = (Gondolkozik, de közben cselekszik az ügy érdekében)

lehetőségek rendelkezésükre állnak, és életüket már aligha tudnák elképzelni a digitális eszközök, illetve az általuk nyújtott szolgáltatások nélkül. Sőt, ezek hiánya elvonási tüneteket is okoz náluk.

A mi problémánk alapvetően abból táplálkozik, hogy sokszor alig ismerjük, mi zajlik valójában az online térben, és amit nem ismerünk, az könnyen gyanússá válhat. Fontos tehát, hogy először is próbáljuk megérteni, hogy mi is történik itt. Ne abból induljunk ki, hogy ez rossz, vagy jó, hanem, hogy más, mint az eddig megismert vagy éppen megszokott.

„A digitális technológiák alapjaiban változtatták meg a tizenévesek egymással való kommunikációjának szabályait és jellemzőit. Egy több országra kiterjedő nemzetközi kutatás eredményei szerint egy digitális eszközzel felvértezett átlagos fiatalnak 94 telefonszám van a mobilkészülékében, 78 ismerőse van valamilyen üzenetküldő programban, és 86 baráttal rendelkezik a közösségi oldalakon. Ugyanez a kutatás azt is megállapította, hogy a technológia leginkább abban

segíti őket, hogy több emberrel léphessenek kapcsolatba, és közelebbi barátságokat tudjanak ápolni. A nemzetközi adatok szerint a 14 és 24 év közötti fiataloknak átlagosan 53 online vagy személyesen ismert barátjuk van.”

Elgondolkodtató az a megjegyzés is, amelyik arról beszél, hogy bár korábban sokáig tartotta magát az a vélemény, „hogy az internet – és általában a digitális technológiák – fejlődése beszűkíti a fiatalok világát, és egészségtelen mértékben csökkenti a személyes kapcsolatokat. Ezzel ellentétben, ha magukat az érintetteket kérdezzük, jelentős részük úgy érzi, hogy a digitális technológiákon keresztül megvalósuló kommunikáció inkább segíti a társas kapcsolatok építését és fenntartását. Egy Magyarországon végzett felmérés szerint a 14–19 éves korosztálynak mindössze 4 százaléka mondta azt, hogy az internet használata miatt kevesebbet érintkezik barátaival, míg 55 százaléka növekedésről számolt be. Ezek az adatok korántsem egy elmagányosuló korosztályról szólnak, bár kétségtelen, hogy a technológia a társadalmi izoláltság növekedését éppúgy előidézheti.” Azt gondolom, hogy az előbbi álláspont és a fiatalok véleménye valóban ütköztetendő, de ha pótlékká válik ez a kapcsolati rendszer, akkor súlyos fogyatékoság jelenik meg a fiataljaink életében.

„A fiatalok egymás közötti kommunikációja, a véleménycsere, a kölcsönhatások, a különböző szokások egyre fontosabbá válnak a fogyasztási minták kialakulása szempontjából is. Ez a jelenség önmagában természetesen nem újdonság, hiszen régebben is meghatározó szerepe volt az ismerősöknek, barátoknak abban, hogy valaki hogyan öltözködik, milyen zenét hallgat, milyen filmet néz, vagy éppen mit olvas. Ez a baráti kör azonban az internet segítségével lényegében »végtelené« válik, hiszen a vélemények, a kritikák, az

ajánlások már térben és időben sem korlátozottak. Arról, hogy éppen mit érdemes olvasni, letölteni vagy megnézni, már éppúgy lehet beszélgetni az interneten keresztül a világ másik végén lévő – akár ismeretlen – »haverral«, mint eddig az órák közti szünetekben személyesen.”

Nyelvi problémák

„Ez ugyan nem adatokkal alátámasztott információ, de bizonyosnak látszik, hogy az sms- és a csetnyelvezet mellett, hogy számos új, kreatív szót vagy nyelvi eszközt hozott létre, negatív hatással van a helyesírásra, illetve a színes és választékos kifejezőképiségre. Legalábbis ez az álláspontja azoknak a tanároknak és szakembereknek, akikkel a témával kapcsolatban beszéltem. Ugyanakkor az is megfigyelhető, hogy nő az egyes csoportokat, közösségeket, szubkultúrákat jellemző egyedi nyelvhasználat, illetve megváltozik az írásbeliség funkciója és általános megítélése, amely így némileg »le is értékelődik«, és egyre közelebb kerül a beszélt nyelvhöz.”

Xar = sz*r (Bocsi a kifejezésért....)

Tuttad? = Tudtad?

Tutta? = Tudta?

Wow! = Azta...

Lecc = Lesz

Haha, hehe... stb. = Nevetést kifejező szavak

LOL = Hangos nevetés

Mé = Miért?

Vki = Valaki

Vmi = Valami

Sztem = Szerintem

Nm = Nincs mit

Naon = Nagyon

Oan = Olyan

Thx = Kösz

Nm = Nincs mit

Lelki problémák

„A Facebook is okozhat depressziót” – állítják befolyásos orvosok, akik szerint a közösségi portál negatív hatással lehet az önértékelési problémákkal küszködő tizenévesekre. A kutatók abban még nem értenek egyet, hogy ez a veszély az egyébként is depresszióban szenvedő gyerekeket érinti-e, vagy valóban csak a túlzott Facebook-használat idézi elő a betegséget. Az viszont már biztos, hogy orvosi szempontból új megvilágításba kerülnek a közösségi oldalak. „A Facebook miatti szorongás, az az érzés, hogy nem tudnak megfelelni a netes közösség támasztotta követelményeknek, még az osztálytársaktól való elszigetelődésnél is fájdalmasabb lehet” – mondta Gwenn O’Keeffe gyermekorvos.

„A közösségi oldalakon tapasztalt negatív élmények még a való világban átélt kudarcoknál is mélyebb nyomot hagynak” – magyarázta O’Keeffe, az Amerikai Gyermekgyógyászati Akadémia közösségi oldaláról szóló új ajánlásának vezető szerzője. A szakemberek a szülőket és a gyermekorvosokat arra ösztönzik, hogy a depresszió megelőzése érdekében beszélgessenek gyermekeikkel a közösségi oldalak használatáról és a virtuális világban leelkedő veszélyekről.” (lm) MTI

Kapcsolati problémák

A modern agykutatás megállapítása szerint az emberi agy átlagosan 120 embert képes monitorozni. A közösségi hálókön jóval több emberrel kerül kapcsolatba egy-egy fiatal. Kétségtelenül szelektál, azonban ennek a normái igen különbözőek. Úgy tűnik, azt tehet, amit akar másokkal, miközben vele is azt tesznek mások, amit akarnak. Kivel legyen kapcsolatban? Kivel gyogyok kapcsolatban?

A megfigyelés szabadsága

A komplex rendszerekkel foglalkozó tudó-

Np = Nem probléma
Sk = Semmi különös
Micsinsz? Micsin? = mit csinálsz?
miva? = mi van?
aham = aha, igen... stb.
jahm = aha, igen... stb.
detto = ugyanaz, szintén

sok, a hálózatelmélet tízéves tapasztalataival, felismeréseivel egy olyan rendszer leírói, elemzői, ami elgondolkasztató kérdéseket vet fel. Kiszámítható viselkedés, nyomon követhető lehetséges egy-egy emberrel kapcsolatban. E-mail: kivel áll kapcsolatban? Mobil telefon: hol tartózkodik? Elektronikus bankrendszer: milyen lehetőségei vannak? Közösségi háló: mit tart fontosnak? Az Y generáció tagjairól „szinte” mindent meg lehet tudni, természetesen részben vérmérséklete, környezete befolyásától is függően.

Kérdéseink

Tudjuk-e, milyen lehetőséggel állunk szemben? Tudjuk-e, milyen veszélyekkel állunk szemben? Tudják-e a mai fiatalok, hogy az önfeltárulkozás veszélyes is lehet? Miért? A megfigyelés lehetősége adott. A motiváció nem kétséges. A bűnnel terhelt ember rosszul használja, rosszra használja, rossz megállapításokra is jut. Nincs objektív elemzés, mert alapvetően meghatározza a szubjektum kiindulópontja.

Kísértések

„A mindenkivel kapcsolatban lehetek folyamatosan” vágya bizonyos értelemben „istenkedés”. Mi nem vagyunk mindig elérhetőek, nem vagyunk mindent befogadni képesek, nem vagyunk mindenkit monitorozni képesek, nem vagyunk helyesen rendszerezők. Behálózottak vagyunk egy különös rendszer-

be. A különös az, hogy Isten rendszerei emberléptékűek, arányosak, követhetőek egy bizonyos értelemben. Nagyságuk, összetettségük pedig hódolatra indítanak óiránta. A sejt, az agy, a szervezet, a föld, az univerzum döbbenetes komplex rendszerek.

Feladatunk

Az egyház is egy csodálatos hálózat, egyetemes rendszer, nem véletlenszerű, hanem kiválasztásszerű. Az apostolok szolgálata is hálózatépítés volt. A mai tudós, Barabási Albert-László (1967 Karcfalva, Boston Harvard Egyetem) fizikus az eredetileg angolul megjelent művében maga is utal erre (2002). A könyv címe: Behálózva: a hálózatok új tudománya. Oda kell mennünk, ahol a emberek tartózkodnak, ott kell lennünk ezeken a felületeken is. Megfigyelőként és elemzőként, megértőként és segítőként. Kell erről beszélnünk a gyermekeinkkel!

A sok helyett az egy szükséges dologról...

A behálózó bűnről...

Az igazi hálózatról, az egyházzal...

A veszélyes halászatról...

A mentő halászatról...

A kapcsolatépítés „offline” voltáról...

A tiszta lelkiismeretről Isten és emberek előtt...

A látszat miatti függőségről...

Somogyi Péter lelkipásztor

GYÜLEKEZETI HETEK 2011 NYARÁN

A felfrissülés áldott lehetőségei

• GYÜLEKEZETI – CSALÁDOS HÉT – TAHI, ISTEN TÁBORA

2011. JÚNIUS 27.– JÚLIUS 2.

Hívjuk szeretettel a családosokat, gyülekezeti tagokat. Jöhet bárki egyedül, vagy apával a gyerekek, anyával a gyerekek, együtt is a család, vagy fiatalok. Legyünk együtt a gyülekezet közösségében épülve! Cél, hogy a hitünkben, családi kapcsolatainkban, gyülekezeti életmódban erősödjünk. Tahiban gyönyörű környezetben, lelki tanítással, közösségi programokkal várunk mindenkit.

• GYERMEKEKNEK – KINCSKERESŐ HÉT – TAHI, ISTEN TÁBORA

2011. JÚLIUS 11–16.

Várunk minden gyermeket leendő első osztályostól kezdve 6. osztályig. Szép környezetben, a Duna partján, sok szerető pedagógussal tölthetnek el egy hetet. Ezen a Kincskereső gyermekhéten lelki kincseket gyűjthetnek játékos formában a gyerekek. Sok vidám szabadidős program mellett a Biblia kincsei hullanak a gyermekek szívébe, mely nagy áldással lesz számukra.

• FASORI–PAPENDRECHTI IFJÚSÁGI HÉT – TAHI, ISTEN TÁBORA

2011. JÚLIUS 26.–AUGUSZTUS 1.

Szeretettel várjuk azokat a 17–25 éves fiatalokat, akik vágnak arra, hogy holland református fiatalokkal közösségben mélyüljenek el Isten beszédében! Jelentkezni személyesen lehet Pataki András Dávid ifjúsági lelkipásztornál, vagy valamelyik ifivezetőnél. Feltétel: nyitottság Isten felé, és készség az angol vagy német nyelvű kommunikációra. Remek alkalom az Úr Jézussal való együttlétre, nemzetközi kapcsolatok kialakítására, és az idegen nyelv gyakorlására!

• FASORI HÁZASSÁGGONDOZÓ CSALÁDI HÉT NAGYBÖRZSÖNY,

2011. AUGUSZTUS 8–13.

Szeretettel ajánljuk ezt a hetet minden házaspárnak, családnak, akik szeretnének a házasságra, családra vonatkozó bibliai tanításban elmélyülni. A gyermekekkel több korcsoportban foglalkoznak szerető pedagógusok az alkalmak alatt. Közös családi programok, és hitünket, családi kapcsolatainkat mélyítő tanítások teszik áldottá a hetet.

• KONFIRMANDUS HÉT TESTVÉRGYÜLEKEZETI FIATALOKKAL TAHI, ISTEN TÁBORA

2011. AUGUSZTUS 15–20.

Hetedik, nyolcadik osztályos fiatalokat várunk, akik ugyanilyen korosztályú fiatalokkal lesznek együtt. Testvérgyülekezeteink Erdélyben Lupény, és Szerbiában Torontálvásárhely. Nagy ajándék, hogy magyarságukat vállaló, hívő fiatalokkal ismerkedhetnek a mieink. A programot a gyülekezetek együtt készítik. Feltétlenül küldjük a fiataljainkat, mert nagyon nagy szükségük van a jó közösségre, lelki útvalóra, és tartalmas programokra!

Istent dicsérni hegedűvel és énekszóval

*Draskóczy Lília és a terényi bibliakör kórusa
szolgált a Fasorban*

Két évvel ezelőtt történt. Autót vezetett éppen, férjéhez igyekezett a kórházba, aki betegen feküdt. A kocsiban, hogy jobban múljon az idő, énekelni kezdett. Nem tudatosan, hanem ami a lelkéből „kiszakadt”. Gyermekei is ott voltak vele, örömmel hallgatták. A kórházban megölelgették édesapjukat, biztatták. Mindannyian tele voltak reménnyel. Hazafelé kérelték anyjukat, énekelje el ugyanazt, amit útban odafelé. – Már nem emlékszem – felelte Draskóczy Lília. S tényleg nem emlékezett. Gyermekei azonban hibátlanul visszaénekeltek, így mikor hazament, lejegyezte. Ez az első dal, az Örömben, bánatomban születésének hiteles története. Draskóczy Lília hegedűművész, a Zurgó és a Mokányos együttesek tagja múlt év karácsonyáig még sok Istent dicsőítő éneket írt, amelyek közül 19-et családjával, barátaival, s a terényi bibliakör tagjaival lemezre énekelt. Draskóczy Lília mögött gazdag komolyzenész és népzeneész múlt áll, amelyet fontosnak tart, ám egészen fiatal kora óta tudja, a világi karrier mit sem ér. „Isten egészen új utat nyitott meg előttem, mutatja, merre menjek. Nem azt mondom, hogy egyenes ez az út, sokszor rögös, de mindig ott van mögötte Isten világossága” – mondja.

– Édesapja, Draskóczy László, a pasareti református gyülekezet kántora, zeneszerző, karnagy, a győri zenei konzervatórium volt tanára. Ilyen közegben természetes módon ébredt fel Önben a zene iránti szeretet?

– Igen. Hívő zenész családban nőttem fel, édesanyám is orgonál, a bátyám és a nővérem is zenével foglalkozik, koncerteznek, tanítanak. Kisgyermekként nagyon vártam, hogy hegedűt vegyek a kezembe. Hatéves voltam, de annyira kicsi, hogy egy 16-osos hegedűt kaptam. Középiskolai tanulmányaimat a győri zeneművészeti szakközépiskolában folytattam. Az érettségit követően felvételiztem a budapesti Zeneművészeti Főiskola hegedű szakára, de nem vettek fel. Ez idő tájról szá-

mazik egyik alapvető élményem. A ballagást követően barátnőimmal elmentünk egy győri, külföldiek által felkapott vendéglátóhelyre, ahol egy cigányprímás odajött hozzánk. Mikor megtudta, hogy mi is hegedülünk, mondott egy Igét: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” Tehát lehetek akármilyen nagy zenész, felléphetek a világ bármely táján, ha az nem szolgálja Istent, semmit nem ér. Azóta többször eszembe jutott. Azért léptem ki később egy zenekarból, mert bár rengeteg meghívásunk volt, sok pénzt kerestünk, nem volt békességem. Éreztem, hogy a hitemnek nem tesz jót a sok turné.

– Az érettségit követően hangszeret váltott, egy tanára megszerettette Önnel a

Örömben, bánatomban

Draskóczy Lídia

Draskóczy Lídia

1. Örömben, bánatomban csak az Úr-hoz fordulok,
 Örömben, bánatomban há-lát adok.
 Örömben, bánatomban csak az Úr-hoz ki-ál - tok,
 Örömben, bánatomban min - dig há - lát adok. Mert
 jó az Úr, mert jó az Úr, mert
 jó az Úr, mert min - dig jó az Úr! Mert
 min - dig jó az Úr!

2. Örömben, bánatomban...

Mert hű az Úr, mert hű az Úr

Mert hű az Úr, mert mindig hű az Úr!

Mert hű az Úr, mert hű az Úr

Mert hű az Úr, mert mindig hű az Úr!

3. Örömben, bánatomban...

Mert szól az Úr, mert szól az Úr

Mert szól az Úr, mert hozzánk szól az Úr!

Mert szól az Úr, mert szól az Úr

Mert szól az Úr, mert hozzánk szól az Úr!

A terényi bibliakör kórusa

brácsát, amely egészen új utat nyitott meg Ön előtt.

– Így van. S ez hozta meg a sikeres felvételit a Zeneművészeti Főiskolára két évvel később. Több zenekarba bekerültem, világot láttam, kamarazenekarokban játszottam, mint klasszikus brácsás. Emellett vonzódtam a népzenehez is. Beleláttam a klasszikus és a népzenei világba, s ösztönösen a népzene felé mozdultam el, mert ott nem tapasztaltam azt a versengést, mint a szimfonikus zenekarok életében. Első évfolyamos koromban bekerültem az akkor alakuló Zurgó együttesbe hegedűsként. Jövendő férjemmel, Széles Lászlóval, s zenész barátainkkal a 90-es években Gyimesbe, Moldvába jártunk népzenei anyagokat gyűjteni, amelyeket videóra, magnóra vettünk. Közben megalakult a Mokányos együttes is, amelynek férjemmel együtt azóta is tagjai vagyunk. Próbáljuk a csángó népzene

nét autentikus módon játszani. Első gyermekünk születése után a klasszikus zene kezdett elhalványodni az életemben. Táncháztalálkozásokra jártunk. Egy alkalommal egy kis Nógrád megyei faluba hívtak bennünket, másnap reggel körbejártuk a települést. Elementáris hatást tett ránk. Egyszerre dobant meg a szívünk: itt akarunk élni. Korábban álmodni sem mertünk arról, hogy saját házuk legyen. Férjem édesanyjával éltünk együtt Budapesten. Szerencsére volt egy eladó kis parasztház, amelyet olcsón megvehettünk, így kerültünk Terénybe.

– Mennyire kezdődött új élet az Önök számára ebben a kis cserhádi néhány száz lelkes faluban?

– Gyökeresen új élet kezdődött. Panelházban nőttem fel, ahol természetes volt, hogy van fűtés, meleg víz, villany. Amikor megvettük a házat, még a víz sem volt bevezetve.

Földes volt a padlózata, a kémény le volt dőlve. A legnagyobb gyerekünk már megvolt, a másodikkal „pocakos” voltam. Amikor a következő év tavaszán kiköltöztünk, emlékszem, a kútból húztam vizet, s abban mostam a ruhapelenkát a kicsinek, s a napon szárítottam. Isten már akkor is elég erőt adott, hogy elviseljem a nehézségeket. Később építettünk búbos kemencét, a mai napig fával fűtünk, s már fürdőszobánk is van. Kint a kertben állatok legelésznek, kecskék, bányók, baromfik. A gyerekek ebbe „nőttek bele”, nekik természetes az állatokkal való foglalkozás. Nem nézünk televíziót, sparherthen főzök, sütök, például kenyeret, zsemlet minden nap. Tényleg a természettel harmóniában élünk, s vissza sem jönnénk a városba. Ott az emberek nem bíznak egymásban, nekünk nyitva van a portánk, nincsen bezárva az ajtó, bárki bejöhethet. Nem félek attól, hogy kirabolnak, vagy útközben a gyerekeimet leütik. Mindenki figyel egymásra. Múltkor a fiam elhagyta a görkorcsolyát, de eszébe nem jutott senkinek, hogy eltegye. Aki megtalálta, addig kérdezgette a falubelieket, hogy kié, amíg ránk talált. Kicsi volt az egyik kisbárányunk, és épp nem voltunk otthon, amikor a kutyánk megtámadta. Az egyik szomszéd látta ezt, nem gondolkodott, bejött az udvarra, szétválasztotta őket, s megkötötte, nehogy nagyobb kárt tegyen a bárányban. Így élünk Terényben, mindenkinek van egy kedves szava a másikhoz, segítjük egymást.

– **Pedig meglehetősen szegény falu, Terényben sincs munka.**

– Ez igaz. Az önkormányzatnak kevés a pénze, így nem tud hivatalosan foglalkoztatni, mint hegedűtanárt. A szerény körülmények ellenére a falu 31 alsós gyermeke közül tízet tanítok hegedülni. Akinek nincs pénze, az kecskesajttal fizet, almával, krumplival, kinek mi van. Sajnos viszont egyre kevesebbet

hívnak bennünket muzsikálni. Tavasz elején szükségünk lett volna a fűtés miatt egy kocsi fára, és bár nem volt pénzünk, ezt is Istenre bíztuk. Ekkor hívott bennünket telefonon Somogyi Péter, a Fasori református gyülekezet lelkésze, azt mondta, küldjünk 30 darab „Örömben, bánatomban” CD-t, s utalja az árát. Ebben is megtapasztaltuk Isten gondoskodó szeretetét.

– **Terényben is csodálatos módon terjednek szájról szájra az énekek.**

– Az iskolának és óvodának adtam egy CD-t, hallgatják a gyerekek. S valóban, ahogy járok-kelek a faluban, kicsik és nagyobbak, utcán, óvoda- és iskolaudvaron énekelik. Ez a CD nem a profizmusa miatt szép, hanem Isten lelke miatt. Ő adta meg azt a pluszt, ami megérint mindenkit, aki csak hallja. Nagyon szép sms-eket, e-maileket kapok. Egy barátunk azt mondta, az az érzése támadt a lemez hallgatása közben, hogy lehetetlen, hogy valaki kételkedjen Isten és az angyalok létezésében.

– **Sok helyen mesélte már, hogy az első ének akkor született meg Önben, amikor épp autóban ült, s Lacika, a legnagyobb gyerek, aki már 10 éves, a nyolc és fél éves Borbála, s a most négyéves Csillag Virág is ott ült az autóban. Hogyan született a többi dicsőítő ének?**

– Ez egy csodadolog. Amint említettem, mostanában egyre kevesebb fellépési lehetőségünk van, mert a kultúrára mind kevesebb pénz jut. Sokszor már annak is örülni kell, ha a művelődési házak kifizetik egy-egy táncházért az útiköltségünket. De Isten megígérte, hogy újat cselekszik. Ha becsuk egy ajtót mögöttem, kinyit egy ablakot. Tágas legelőt mutat nekem. Új énekeket adott a számba, amiket először a terényi bibliakörben kezdtünk el énekelni. Később megmutattam néhány éneket édesapámnak, sokáig nem szólt, majd

amikor becsuktam a füzetet, azt mondta: gratulálok, kislányom. A baráti körben is biztattak, hogy írjak még több éneket, sőt vegyem lemeze. Vonakodtam, mert nem tudtam, képes leszek-e rá. Végigbőjtöltem egy napot, imádkoztam, és Isten arra indított, hogy készítsék egy lemezt az Ő dicsőségére. Tudtam, hogy a körülmények nem ideálisak, de minden problémát az Úr elé vittem, az Ő vezetését kértem, és Ő mindenről gondoskodott: többek között a hangmérnökről, a zenei rendezőről, a helyszínről. November elején vetjük fel a pasaréti templomban. Jó volt együtt muzsikálni és énekelni családommal és barátainkkal. Az énekeket különböző hangszerek kísérik: hegedű, brácsa, zongora, gitár, fuvola, ütőgardon, népi furulya és koboz.

– **A Fasorban áprilisban adtak lemezbemutató koncertet. Életre szóló élménnyel gazdagodott, aki ott volt – mondják a résztvevők. Honnan az ismeretség a fasori gyülekezettel?**

– Fiatal korom óta ismerem a Somogyi lelkészházaspárt. Ők hívtak meg bennünket. A Julianna református iskola énektanára és a gyülekezet kórusának vezetője, Székely Gábor a lemezt meghallgatva hármat betanított a kórus öt éves születésnapjára, amit férjemmel együtt kísértünk. Négy éneke bekerült a Duna Melléki Református Egyházmegeye Ébredj, alvó című énekfüzetébe, amelyet a fasori gyülekezet is használ. Ez a lemez bizonygató. Vallomás magamról, arról, hogy örömben és bánatomban fordulhatok Istenhez, mert jó, mert örökké tart az Ő szeretete. A legnehezebb helyzetekben és körülmények között is erőt ad, amikor elcsüggedek, fel-emeli a fejem. Benne van az életem, minden örömeivel, nehézségeivel, küzdelmeivel. S tényleg azt tapasztaltam meg, minél nagyobb a próbatétel, annál csodálatosabban mutatkozik meg Isten, s mutatja meg: „Erőt ad a megfáradottnak, az erőtlen erejét megsokasítja.”

Cseke Hajnalka

Mint reszkető veréb

„Úgy ültem ott, mint egy reszkető veréb. Elkezdttem imádkozni: Úr Jézus rejts el a szárnyaid árnyékába, légy itt velem...”

Több évvel ezelőtt voltam kórházban, amikor köztét előtt fél órával bejött a kórterembe egy kedves nővér, és biztatón mondta:

– Hoztam egy kis bátorítót, hogy ne izguljon annyira! – És beadott egy enyhe nyugtató injekciót. Azt hiszem, nem is az nyugtatót meg igazán, hanem a törődése. Aztán jött a betegszállító, biztatott, hogy minden rendben lesz, és most elvisz egy kicsit kocsikázní. Egyenesen a műtőbe tolt, ahol körülvettek kedves emberek, és elmondták, hogy mi fog történni...

Most az I. sz. Női Klinikán voltam kénytelen megtapasztalni, hogy azóta mennyire embertelenné, lélektelenné vált az egészségügy. Ami gondolom elsősorban nem az ott dolgozók, hanem a rendszer hibája. Reggel fél 8-tól délután 2 óráig vártam a műtőre étlen-szomjan. A betegtársaimon kívül nem nagyon szólt hozzám senki. Majd beszólt egy nővér, hogy mehetnek a műtőbe. Úgy mondta, mintha azt mondaná, mehetnek ebédelni.

Elmonda, merre kell menni: az épület másik szárnyába, ezzel és ezzel a lifttel, le az alagsorba, aztán egy másik lifttel fel a másodikra, és ott jobbra, majd balra. Mindezt kórházi műtős hálóingben és köntösben. Egy 72 éves nénivel együtt mentünk. Nagy nehezen megtaláltuk a liftet, de nem azt, amelyiket kellett volna. Aztán kérdezősködés és kisebb kalandok után megtaláltuk a műtőt, amit igazából nem is szerettünk volna megtalálni, inkább elfutottunk volna valahova. Egymást bátorítottuk, kínunkban viccelődtünk. Majd álltunk a műtő előtt, rámeredve a félelmetes ajtóra. Próbáltam a nénit biztatni, hogy

Istenre kell bízni magunkat, mert ő velünk van, ha bízunk benne. 15-20 percet álltunk ott együtt, majd a nénit behívták, és én ott maradtam egyedül az említett öltözetben. Az emberek jöttek-mentek. A betegszállítók kitoltak egy-egy elalélt nőt, akiket eltoltak a büfé előtt az emberek között, majd kétszeri liftátszállással a szobájukba. Úgy ültem ott, mint egy reszkető veréb. Elkezdttem imádkozni: Úr Jézus, rejts el a szárnyaid árnyékába, légy itt velem. És akkor valóságosan átéreztem, amit sokszor elmondanak a lelkészek a szószéken, hogy az Úr Jézus az, akinek igazán fontosak vagyunk, aki az élete árán váltott meg, mert annyira szeret. Megköszöntem teljes szívemből, hogy megváltott, hogy szeret, és fontos vagyok neki, és hullottak a szememből a hálakönnyek.

És ebben a pillanatban megérintette a vállamat a lányom, mintha Isten varázsolta volna oda, és átölelt, és kérdezte: – Édesanya, mi van veled, mi a baj? – Én annyira örültem neki, mint még soha talán, mert tudtam, hogy Isten szeretete és gondviselése küldte oda. Nem számítottam rá, hogy bejön a kórházba, mert munkaidőben volt, de úgy rendezte, vagy inkább Isten, hogy mégis ott volt. Nem tudta, hogy a műtő előtt vagyok, csak nem találta meg a szobámat, és valahogy odakeveredett. Ott maradt velem, amíg bementem, megvárta, és fogta a kezem, amíg visszaérkeztünk a szobába. Végül kiderült, hogy az orvosom vagy elfelejtkezett rólam, vagy fontosabb dolga volt, de mindenesetre nem ő végezte el a műtétet, nekem pedig nem szólt senki. De mi a lányommal áldottuk az Úr Jézust, hogy Ő ott volt, gondja volt rám, és megtapasztalhattuk az Ő gyengéd szeretetét.

Kissné Sohár Márta

„Számon tart bennünket”

Utunk a konfirmációig

Milyen jó dolog olykor vissza is tekinteni és meglátni, honnan indultunk, mit cselekedett az Úristen az életünkben.

*„Várva vártam az Urat,
És Ő lehajolt hozzám,
Meghallotta kiáltásomat.
Kiemelt a pusztulás verméből,
A sárból és iszapból.
Sziklára állította lábamat,
Biztossá tette lépteimet.”*
(Zsolt 40,2–3)

Ma pedig hálás és örömteli szívvel élek férjemmel (Literáti Zoltán) és két fiúgyermekünkkel (Áron és Máté).

Szatmárról a fasori gyülekezetbe Helsinkin, Pesterzsébeten, Pasaréten és Csepelen keresztül vezet az út.

A 90-es évek végén (Zoli 27, én 24 voltam) egy farsangi mulatságon ismerkedtünk meg. A helyszín ideális volt, mindketten

vidám, nyíltszívű emberek vagyunk, ám sok mindenben mégis elég különbözőek. Isten randevút szervezett nekünk (nem csak úgy véletlenül találkoztunk!), ahol Zoli első és legfontosabb kérdése az volt, hogy hiszek-e Istenben. Az én hitem még gyerekcipőben járt, inkább vallásos katolikus voltam, de alapjában véve hittem az Urat.

Miután ebben egyetértettünk, láttuk értelmét a folytatásnak, a tulajdonképpeni ismerkedésnek, ami nem tartott túl sokáig, mert jött a következő kérdés, leszek-e a felesége. Így történhetett az, hogy fél év ismeretség után összeházasodhattunk, hiszen az alap megvolt: Isten. Megkaptuk az engedélyt, lehet építkezni! Elkezdhetjük a nagybetűs életet.

Aki épített már, az tudja, hogy csodás dolog beköltözni, ám a munkás rész nehézségekkel jár.

Azt hiszem, elsodortatásunk veszélye folyamatosan fennállt, de Isten gondoskodott rólunk, hogy megterheljen bennünket, és így

A Literáti család

A felnőtt kofirmáció – 2011. március 27-én

óvjon meg a sodrástól. Nem tudunk igazán örülni egy-egy betegségnek, lakásgondnak, családi bajoknak... és azt hiszem, nem is örmre kaptuk ezeket, hanem ez az „edzés-program” része. Isten mindkettőnkben újat teremtett, új éneket, új örmöket, új erő, testvéreket, gyülekezetet adott. Megtartott bennünket, és folyamatosan gondja van ránk, számon tart bennünket.

Isten beléink oltott egy egészséges becsvágyat is, ambíciót, és megadta a helyét mindennek az életünkben.

Zoli közel 12 éve egy nagynevű nemzetközi vállalat középvezetőjeként dolgozik. Szakmailag és emberileg elismert. Szeretettel és lelkesedéssel végzi munkáját, órá a tettekben megnyilvánuló „igehirdetés” jellemző. Egyetemi évei alatt, Kolozsvárott ismerte meg az Urat, és kötelezte el magát ezen a hártározott értékrendet való úton.

En 19 évesen kezdtem a tanítói pályafutásomat, lassan 16 éve dolgozom gyerekek között. Nagyon lelkesedem a munkámért, ezért nehezebb volt megtalálni az egyensúlyt, előbb vagyok itthon anya, és csak aztán tanítónő. Isten ehhez is adott bölcsességet.

Istent Zoli mellett, a református közegben ismertem meg. Már egy jó ideje reformátusnak tekintem magam, ám tavaly Isten megértette velem, hogy számomra fontos a vele való kapcsolatom hitelesítése, ezért az idén kofirmáltam.

A fasori gyülekezetben otthonra találtunk, meggyökereztünk, bekapcsolódtunk a páros köri szolgálatba és a gyermek-istentiszteletbe is.

Hálásak vagyunk azért, ahogyan Isten vezetett, és vezet bennünket.

Egyedül Istené a dicsőség!

Literáti Zoltánné

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról (5. rész)

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mind-ehhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebb-ről, majd a második Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával kezdtünk foglalkozni. Megláttuk, hogy a nyomorúság nem valami véletlen állapot, amibe belesodródik az ember, hanem hogy az a bűn következménye. Már a két nagy parancsolat rávilágított arra, hogy Isten eleve a szeretetkapcsolatra teremtette az embert – mégpedig nem csak önmagával, hanem a másik emberrel és a teremtett világgal is. Ily módon lett az ember Isten képmása: tükrözi az Úr Isten szeretetkapcsolatát úgy, mint férfi és nő – és úgy is, mint felelős sáfára, őrző, védő ura a földnek, amelyet a Teremtő rábízott. Az ember ezt a teremtményi viszonyt rúgta fel, amikor teremtménynél több akart lenni – olyan, mint az Isten. E bűn legsúlyosabb következményét abban élte át az ember, hogy az étellel szemben megjelent a bűn zsoldja, a halál. Ámde a bűn igazi súlya mégis a törvényt átkát magára vevő Krisztusra terhelődött.

A harmadik Úrnapja kérdés-feleletei is az ember nyomorúságáról szólnak:

Hát Isten az embert ilyen gonosszá és romlottá teremtette?

Nem, sőt inkább Isten az embert jóvá és a maga hasonlatosságára, azaz valóságos igazságban és szentségben teremtette avégre,

hogy teremtő Istenét igazán megismerje, szívből szeresse, és vele örökké tartó boldogságban élvén Őt dicsérje és magasztalja.

Honnan ered tehát az emberi természetnek e romlottsága?

Első szüleinknek, Ádámnak és Évának paradicsomi esetéből (bukásából) és engedetlenségéből, mely által a mi természetünk úgy megromlott, hogy mindnyájan bűnben fogantatunk és bűnben születünk.

De hát annyira megromlottunk, hogy egyáltalán képtelenek vagyunk valami jónak a cselekvésére, minden gonoszra pedig hajlandók?

Igen, hacsak a Szentlélek újjá nem szül bennünket.

Az ember a bűn súlyos és megoldhatatlan terhével szemben a történelem folyamán megpróbált különböző magyarázatok mögé bújni, és e magyarázatok nyomán mentséget keresni. Valamilyen módon ezeket mind beépítette a világ rendjébe. Egyedül Isten Igéje beszél úgy a bűnről, mint ami be nem építhető – sőt kiiktatandó –, mert az az Isten teremtoi szándékával és az ember igazi természetével ellentétes. Idegen elem – noha már egész természetünket megromtotta. A teremtestörténet képein átragyog Isten terve: teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra. Az embernek az volt a nagyszerű küldetése, hogy legyen Istennel belső, lényegi közösségben éppúgy, mint amilyen közösségben Jézus Krisztus élt az Atyával. De az ember elbukott, s a szabad akarata, a jóra való készsége a bűnesetben elveszett. Maga

akart a maga ura és istene lenni, s ezáltal elszakította azt a szálát, amely az éggel összekötötte. Tulajdonképpen a bűn mint tett, mint engedetlenség és lázadás jelenik meg már az ősbűn történéseiben is. A kísértő szándék kétséget támaszt Isten szavával szemben, majd kívánság, végül tett lesz belőle. Jakab apostol szavaival: a kívánság megfogva bűnt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz. Nyilvánvaló mégis, hogy nem Istentől van az ember szeretetlensége, de nem is magából az emberből ered a bűn, hanem a démoni világból, egy földöntúli lénytől, a Sátántól származik. Ha a kísértés lényegét meg akarjuk érteni, olvassuk el Jézus megkísértéstörténetét a Máté 4,1–11. versekben. Itt láthatjuk meg leginkább a Sátán igazi arcát. Ez a történet nem csak azt mutatja be, hogy honnan ered a bűn, és mi a lényege, hanem azt is, hogy az ember védtelen azzal a szellemi hatalommal szemben, amely a bűnt a világunkba hozta. Ennek az ember nem tud ellenállni, egyedül Jézus tudta legyőzni. Tehát csakis Jézusban értjük meg a bűn lényegét, s egyedül Őbenne adatott meg számunkra a győzelem önmagunk, a világ és a Sátán felett. Nekünk, átdott életű keresztyéneknek nagyon vigyáz-

nunk kell Sátánnal, mert Isten után senki sem ismer jobban minket, mint ő, aki akkor is ellenségünk, amikor dicsér vagy elszomorít. Így csapdába kerül az, aki magát tisztának, a többieket pedig gonosznak látja – az ördög csapdájába; és ő bizony mindig gonosz tanú. Olyan ellenséggel van dolgunk, aki képes minket a megtérésünkben, Jézushoz történő odafordulásunkban is félrevezetni. Ámde tudhatjuk róla, hogy ő egy legyőzött hatalom. Az Úr Jézus a már említett megkísértéstörténetben taposott először az ősi kígyó fejére, másodszer pedig a kereszten, legyőzve Sátánt, a bűnt, a halált. Vigyáznunk kell, mert legyőzött ugyan a gonosz, de még létezik, s lehet hatalma felettünk! Megromlott természetünk pedig jó táptalaja az ő magvetésének. Szükséges tehát szembenéznünk állapotunkkal. Maga a Káté is azért festi a legsötétebb háttérrel erről, hogy az egyetlen világosság – amely Krisztus váltságából felragyog – még szebben tündököljék előttünk.

Isten szerinti életre a bűn alá rekesztett ember valóban nem képes – de a Szentlélek újjászüli bennünket! Nincs annál nagyobb csoda, mint amikor valaki megbánja bűneit, megtér, újjászületik. Igen, csodáról szólhatunk, mert „*ha valaki Krisztusban van, új teremtés az*” (2Korinthus 5,17). Újjászületve is arra van szükségünk, hogy az Úr Jézus védelmében maradjunk.

Férfi csendesnapunkról utaztam haza nemrég – feltöltkezve, szép gondolatokkal és elhatározásokkal a szívemben. A buszon ülve könyvjelzőm felirata ötlött a szemembe Füle Lajos egyik négysorosával:

*Kísért a bűn, támad a Sátán,
de Jézus áll értem a vártán,
és harcra kell naponta mennem,
nem magamért, de – magam ellen!*

Összegyűjtötte: Dévai-Józsa Gábor

Ötéves a Fasori Református Énekkar

„Adjatok hálát az Úrnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt! Énekeljétek, zengjétek zsoltárt neki, emlegessétek minden csodáját! ... Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire!” (Zsolt 105, 1–2,5)

Az elmúlt években szinte minden egyházi ünnepen, és sok más gyülekezeti alkalmon is szolgáltunk a Fasorban. Emellett énekeltünk idősek otthonában, vakok intézetében, egyházi kórustalálkozókon, vendégek voltunk református templomban és iskolában, és vendégül láttunk kiváló énekes és hangszeres szólólistákat. Megszólaltattunk protestáns graduál-énekeket, reneszánsz motettákat és barokk korálokat, Haydn oratórium-tételeket és a 19. század remekműveit éppúgy, mint Kodály, Gárdonyi Zoltán, Ádám Jenő vagy századunk zeneszerzőinek darabjait. Énekeltünk ifjúsági énekeket, spirituálékat, és a református énekeskönyv dallamainak feldolgozásait. Az énekkar létszáma a kezdetek óta megháromszorozódott, a fellépések, szolgálatok emlékét képek, hang- és videofelvételek, plakátok, meghívók őrzik, valamint a kórus honlapja is. Az évforduló alkalmából kórustagok vallanak az énekkari szolgálat örömeiről, nehézségeiről, a benne kapott és adott ajándékokról.

Székelly Gábor

Südy György és Zsóka

Fiatalkorunktól kezdve mindketten közönségekben szeretünk élni, mozogni. A közös éneklés megadja nekünk azt az örömet, hogy egy jó, összeszokott csapat tagjaként együttesen dicsőíthetjük az Urat. Amikor 2001-ben ide kerültünk a fasori gyülekezetbe, azonnal jelentkeztünk az énekkarba, mert úgy éreztük, hogy szükségünk van rá. Azután, amikor Gábor és Dóri vállalta a folytatást, mi is folytattuk, sőt a két nagy unokánkat is beszerveztük a kórusba. A legnagyobb nehézséget az idő jelenti: a sok családi és más elfoglaltság között csak áldozatokkal lehet az énekkarhoz szükséges időt biztosítani, és az előforduló pontatlanság, késés is zavar. A legnagyobb öröm számunkra, hogy a két unokánk is velünk énekel, s így a kórus valamennyi szólamában ott van a családjuk. A nagy élmény az volt számunkra, amikor CD-ről meghallgathattuk az első önálló hangversenyünket, s kiderült, hogy milyen szépen, egységesen énekelünk – ezt bent a kórusban, a szólamot énekelve nem mindig éreztük.

Parti Ferenc

Rengeteg olyan választ kaptam az éneklésen keresztül, ami személyes életemben foglalkoztatott. Figyelmeztetett, bátorított, tanácsolt az énekelte művek szövegein át, kikapcsolt a problémákból, felüdített, megvigasztalt, erőt adott. Sokszor Isten egy-egy napközben dúdolt soron keresztül eszembe juttatta a darab szövegét, és ezen keresztül is továbbvezetett. Szeretek énekelni, így természetes, hogy tagja vagyok az énekkarnak. Úgy tűnik, hogy ebben egybeesett az „akaratom” Istennel, amikor felvetődött bennem, hogy abba kellene hagynom a kórusba járást, akkor egyértelmű lett számomra, hogy más feladatokat kell abbahagyni, és ezt a szolgálatot folytatni. Sokszor nehéz számomra az idő kérdése, mivel én viszonylag gyorsan tanulok meg darabokat, és természetemből adódóan nehezen viselem, amikor meg kell várni, hogy a többiek is megtanulják a megtanulandókat. De hála vagyok Istennek ezért is, mert alázatra, a másik elfogadására tanít, a magam türelmetlenségét, lázadozását pedig fejszével faragja.

Nekem a kórustársunk esküvőjén énekelt köszöntő ének volt a legnagyobb élmény, amikor gyakorlatilag alig bírtunk énekelni, mert csorgott a könnyünk az örömtől, a megatottságtól, s Isten Ígéretétől, amivel éppen akkor, azon az éneken keresztül megáldja az ifjú párt...

Jakab Dorottya

Istennek szolgálni a legalapvetőbb dolog a számomra. Egyrészt nem áldozat az az idő, amit ezzel töltök, másrészt pedig felszabadít. A zene számomra nagyon fontos. Az, hogy ezzel is őt szolgálhatom, külön örömet jelent. Nekem nem volt közöm az egyházhöz egészen addig, amíg Anyukámnak és Dóriéknak köszönhetően be nem léptem a kórusba. Ezután már az életem részét képezte az egyház és a hit is. Néha a plusz próbák miatt le kellett mondanom egy-egy más programról, de a legnehezebb mégis a vasárnapi korán kelés... Mindig megértettem, hogy miért kell próbál-

ni, hiszen ez már megszokott volt számomra. Ha szívesebben is lettem volna máshol, tudtam, hogy ha nem megyek el próbára, az sem a darabok megtanulását illetően nem lesz jó, sem lelkiileg. Amellett, hogy nagyon szeretek másokkal együtt énekelni, itt a kórusban megismerhettem egy-két számomra ma már nagyon fontos embert is. Az, hogy közösen dicsérhetjük az Urat, miközben másoknak is és magunknak is nagy örömet okozunk, nekem nagyon fontos és jó dolog.

Kerekes Endre és Kori

Kori: Engem nagyon tud befolyásolni a zene, így az énekek is. Amit dallam erősít, azt jobban megjegyzem. Ezért tartom fontosnak, hogy Isten Igéjét énekelt formában is hirdessük, mert van, akit így érint meg Isten. Ebben közvetítőnek lenni, az Istentől kapott tehetségünket használva, az egyik legszebb szolgálat. Gimnáziumban is szerettem volna ének-

karba járnai, de hiányos kottaolvasási ismereteim miatt nem vettek fel. Itt viszont Gábor és Dóri vállalták, hogy hallás után is tanítják az énekeket, illetve zenei alapokat is elsajátíthatunk az egyik nyári héten. Sokat fejlődtünk, egyre bátrabban énekeltünk. Nagyon jó érzés volt a kapott tálentummal szolgálni, ezért maradtam. Az énekkarból is közösség lett, testvérek közössége. Az emberek egy dolgot adnak igazán nehezen: időt. Még pénz is előbb adnak valamire, ha más megcsinálja helyettük. Én sem szeretek vasárnap korábban kelni a próbák miatt, de megteszem, mert fontos, hogy ha szolgálatot vállalunk, akkor azt teljes szívvel és maximális erőbedobással végezzük. Több olyan élmény is eszembe jut, ami bőségesen kárpótol az odaadott időért, erőért. Amikor a Vakok Intézetében egy hölgy a szolgálatunk végén kért még énekeket a „fekete énekeskönyvből” és könnyes szemmel velünk dicsérte Istent, amire rég nem volt módja. Amikor Draskóczy Lídiával és férjével közösen szolgáltunk, s az ütőgardon a szívdobbanást idézte fel, ami betöltötte a templomot. Amikor nagy anyagi nehézségben az otthoni gyakorlás alatt ébredtem rá,

hogy Isten már egy hete azt ismételteti: Ne aggódjatok hát, keressétek az Isten országát és annak igazságát, s ő megad mindent, amire szükségetek van. Bízatok, az Úr jó!

Endre: Eleinte nem akartam kórústag lenni, de a feleségem kérésére elmentem egy próbára. Mostanra fontos lett nekem ez a szolgálat, hiszen az énekek által is beszél hozzánk az Úr, s reményeim szerint másokat is megérint. Mélyen át tudom érezni a darabokban a fájdalmat, örömet, s gyakran bánt, hogy mi emberek nem tudjuk értékelni a megváltást. A megtérésem után még kerestem a helyem, ám az énekkarban olyan szolgálatot kaptam, amely nekem is fontos lett. Néha kételkedek benne, hogy ott-e a helyem, de az Úr az Igéi által eltörli a kétségeimet. S bár én is aludhatnék a hétfégi próba helyett, számomra ez nem lemondás és nem áldozat, hanem öröm. Nagy öröm az, hogy azt csinálhatom, amit szeretek (még ha nem is értek hozzá úgy, ahogy szeretném). De hála Istennek olyan emberek vezetik a kórústagot, akik kellő módon el vannak látva türelemmel is. S nem utolsósorban, hogy egy-egy szolgálat után a gyülekezet is megerősíti, hogy amit csinálunk, az jó.

Az énekkar tagjai 2011 májusában

Szoprán:

Bartus Réka, Börcsök Lászlóné, Jakab Dorottya, Krüzselyi Ilona, Parti Eszter, Sántha Emese, Szemenyei Eszter, Zsigovits Gabriella

Alt:

Baranya Edit, Fedl Dalma, Kerekesné Bérces Kornélia, Krüzselyi Attiláné Ilona, Marderné Deési Márta, Ottmár Anna Magdolna, Pogány Orsolya, Sári Éva, Somogyiné Ficsor Krisztina, dr. Südy Györgyné Erzsébet

Tenor:

Kerekes Endre, Ottmár Dávid, Parti Ferenc, dr. Südy György, dr. Szabó Zsolt

Basszus:

Havasi Krisztián, Holló László Dániel, Sántha Konrád, Székely Tamás

Tóth Endre emlékezete

(Bogyiszló, 1911 – Kecskemét, 1953)

A Budapest-Fasori Egyházközség áldott – talán nem túlzó, ha így mondjuk: „aranykorában” –, Szabó Imre esperes lelkész és Dobos Károly lelkész mellett szolgált Tóth Endre segédlelkész, aki Istentől rendelt, méltó szolgatársuk volt, majd egy évtizeden át, 1935. október 1-jétől 1945.

minden munkaterületen tisztelességgel megállta. Azt a jó bizonyosságot tehetem róla, hogy a modern egyházi munka végzésére felkészült ifjú. Személyében komoly és szerény, szótartó, buzgó és református kegyességgel ékeskedő. A gyülekezet tagjai is kedvükbe hordozzák építő szolgálataért.”

március 1-jéig. Bizonyosság erre az is, hogy az eredetileg Joó Sándort hazahívó kecskeméti presbitérium, miután ő végül úgy látta meg, hogy Pasaréten kell, hogy maradjon, három lelkész közül (Halassy Miklós, Farkas József) őt választotta meg titkos szavazással 1944. október 1-jén. Tudomásom szerint Joó Sándor is őt ajánlotta maga helyett a kecskeméti-ek figyelmébe. Kecskemét életében is máig ható áldása van az ő ottani szolgálatának, ennek magam is, mint 10 éven át kecskeméti lelkész tanúja vagyok. Ő volt a háború utáni korszak ébredési lelkipásztor.

Hálaadással emlékezünk őreá itt is, hiszen a Fasorban múlhatatlan következményei vannak annak, ahogyan ők közösen Urunk áldása alatt szolgáltak a 30-as évek közepétől a háború végéig. 1935. október 1-jétől mint fasori segédlelkész, majd 1936. október 1-jétől mint esperesi segédlelkész szolgált. 1942-től pedig a fasori feladata mellett, mint fővárosi miszsiói lelkész építette Isten országát. Két év után principálisa, Szabó Imre ezt írta szolgálati bizonyítványként róla, 1938. január 18-án: „...a lelkészi teendők minden ágában, mint az esperesi teendők végrehajtásában hűséges munkatársam volt. Bizalommal bízhattam rá kényesebb lelkipásztori teendőket is. Helyét

Rövid életrajza mutatja, honnan jött és hová ért Isten kegyelmes megváltó, elhívó szeretete útján. 1911. május 31-én, 100 évvel ezelőtt született Bogyiszlón, éppen akkor, amikor a fasori templom alapját megvetették. Ki gondolta akkor, hogy a Duna jobb partján, a Tolnától 6 km-re elhelyezkedő községben megszületett lelkészgyermek élete összefonódik a fasori templomban folyó szolgálattal. Édesapját, Tóth Pál református lelkipásztort 1919-ben a Kommün idején súlyosan bántalmazták, két év múlva, 1921-ben a 10 éves Tóth Endre elveszítette őt. Édesanyja négy gyermekkel maradt özvegyen. Elemi iskoláit Bogyiszlón, a gimnáziumot Szekszárdon, illetve Hajdúböszörményben végezte a Református Bocskai István Gimnáziumban. Isten kiválasztó szeretete, a család életének próbái között is elérte szívét. Édesapja hívatása ragyogott fel számára, mint Istentől rendelt út. Az érettségi után a Budapesti Református Teológiai Akadémiára jelentkezett, olyan lelkészi ajánlással, amelyik a legnagyobb elismeréssel szólt róla. Negyedéves korában a teológushallgatók seniorának választották, vagyis ő lett vezetőjük és képviselőjük az akadémián a professzori kar előtt. Emellett megválasztották az Országos Teológus Szö-

Konfirmáció után

vetség elnökének is. 1933-ban fejezte be teológiai tanulmányait Budapesten, 1933–1935 között Hollandiában, Amszterdamban volt ösztöndíjas. Teológiai látását, kegyességét formálta a történelmi kálvinizmussal való találkozása. Segédlelkészi szolgálatot is végzett ösztöndíjasként, így betekintést nyert az ottani református gyülekezetek életébe. Tanulmányai és tapasztalatai beépültek életébe, szolgálatába, ezekkel gazdagodva tért haza.

Az eddigiek is tükrözik, hogy elhívott életén áldás volt, amit mások is megláttak és megbecsültek, már teológus éveit előtt, alatt és után is. Kész volt a tanulásra, a továbbtanulásra, hogy küldetését még teljesebben betölthesse. Az sem véletlen, hogy hazaérkezése után, 1935. október 1-jével megkezdte fasori szolgálatát. A fasori gyülekezet szerteágazó missziói munkájába állt be, és akik hívták, tudták, hogy valódi segítség lesz jelenléte. Mindez be is igazolódott, hiszen több mint kilenc éven át ezen a helyen szolgált Isten dicsőségére és sokak áldására. 1939-ben nősült meg, Cseperkálóvics Erzsébet hegedűművészt vette feleségül. Jellemző a lelki és a rokon kapcsolatokra, hogy Szabó Imre eskette őket május 14-én, vasárnap. Kovács Bálint és Dobos Károly lelki-

pásztorok voltak a tanúik. A Dobos családdal rokonságban is álltak, Kovács Bálint pedig később Kecskeméten lelkésztársa is volt Tóth Endrének. Házasságukból három gyermek született, Zsuzsanna, Erzsébet és Pál. Zsuzsannát itt keresztelte a fasori templomban Szabó Imre, 1941. szeptember 7-én. A legnehezebb és legveszélyesebb időkben Szabó Imre esperessel és Dobos Károllyal részt vett az üldözöttek mentésében. Ma már emléktábla őrzi ezt is, egy megmenekült testvérpár hálás emlékezőseként.

De nemcsak mások megmentésének lett eszköze és tanúja. A Budapestet elfoglaló szovjet csapatok összegyűjtöttek embereket, a gondnokkal éppen a kaput szerelték, amikor elfogták őt is. Elvitték Gödöllőre fogságba, ahol három hét fagyoskodás és nélkülözés mellett súlyosan megbetegedett. Mielőtt továbbvitték őket, különös csoda folytán szabadult. Egy diakonissza, Isten odarendelt küldötteként, angyalként felismerte őt, kihívta a sorból, és berántotta egy kapualjba. Így ragadta ki őt az Úr a fogságból. Majd betegen, gyalog tette meg az utat a Fasorba családjához. Megmenekült, megmaradt, hazatérhetett. Micsoda tanítás lehetett ez számára... Ő

igazán értette Szabó Imre igehirdetésének, a későbbi ébredésnek kérdését: Miért maradtunk meg? Ő odaadta életét, hátralévő életét is az Ő Megváltójának, így szolgált hálaadásból Neki az új szolgálati mezőn, Kecskeméten is, amíg haza nem hívta Ura 1953. november 4-én, 42 éves korában. Vasárnap, november 1-jén hirdette az Igét, Pál vallomásáról: „*Mert nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség.*” (Fil 1,21) Másnap, a férfiak bibliaóráján lett rosszul, és szerdán egészen valóságos lett, a vasárnapi alapige második része is, hiszen életében Krisztus volt az élete és halálában is „nyertes” lett. Maradandó épült általa is, mert az Isten országa épült, hitre jutott emberek tanúskodnak emellett, s a dicsőség mindenestül Istené!

Erről beszélt élete és szolgálata is. Így hirdette erről az Igét, a Jn 3,30 alapján: „*Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.*” „... amíg el nem ismerem az Ő dicsőségét mindenben, addig megoldatlan minden kérdésem. El kell előbb-utóbb következnie az egyetlen megoldásnak: Krisztus legyen az első, és Ő legyen minden mindenekben. Gounod, a nagy zeneszerző beszélt el, hogy

amikor 18 éves volt, ezt mondta: „én”, amikor 25 éves lett, már így mondta: „én és Mozart”, amikor 40 éves lett, így módosult kijelentése: „Mozart és én” – öregségére pedig ennyi maradt mindezekből: „Mozart”. Mikor jutunk el mi is idáig, hogy kimondhassuk: egyedül Krisztus.” (Adventtől Adventig RZSI Sajtóosztálya Budapest, 1989.)

Ő eljutott idáig, kimondhatta utolsó szószéki igehirdetésében a páli vallomást, ahogyan korábban utaltam rá. Egy tanyasi házi bibliaórára, néhány évvel ezelőtt vittem a rám bízott üzenetet. A bibliaóra végén a házigazda idős férfitestvér vallomása hálára indított, és Isten magasztalására. Mert arról tett tanúságot, hogy az elhangzott igeszolgálat üzenete, légköre Tóth Endrére emlékeztette őt, fél évszázad távlatából is. Ugyanaz a Lélek, ugyanaz az Úr Jézus Krisztus munkálkodott az Atya dicsőségére egykor és ma. Valóban, az azonosság a dicsőséges Úr, Aki tegnap és mindörökké ugyanaz: Soli Deo Gloria!

Különös megilletődöttséggel, mások vallomását felhasználva emlékezik egy késői utód, egy kecskeméti-fasori lelkipásztor:

Somogyi Péter

Ravasz László: Kérdések kérdése

Most eldől, lesz-e még magyar nemzet a világon vagy pedig megindul az óriási felszámolás, amit a történelem nemzethalálnak nevez. Az ilyen nemzethalál fokozatos szétesésben szokott megnyilvánulni. Először megbénul az a nagy és szellemi erő, amely egy történelmileg adott népcsoportot nemzetté szervez, azaz öntudatos szabad akaratú, tiszteletet parancsoló kollektív személységgé. Azután meglazulnak azok a lelki kapcsolatok, amelyek egy ország lakóit a nép élő egységébe fűzik. Az emberek nem vállalják a népükkel való közösség terheit, nem értékelik ennek a közösségnek becsét, nem gyönyörködnek önnön népük jellemző vonásaiban, s nem élnek a néplélek teremtette életformák áldásaival. Ajkukon megromlik a nyelv muzsikája, gyermekálmaik költészetéből elszáll a népköltészet vadgalambja, nem telik kedvük a nép hasznos vagy mulatságos alkotásaiban. Utolsó lépés az, amikor szégyenkezve hordozza nemzeti és népi jellegét, s legfőbb célja, hogy mások is elfelejtsék, és ő is elfelejtse. Ha teherképpen és szégyenkezve hordozzuk azt, hogy magyarok vagyunk, a nemzethalált semmi fel nem tartóztathatja.

A nemzeti lét kérdése a mindenkori nemzedékre nézve az egyéni lét kérdése is. Ha maga a nemzet beteg, hiába dolgoznak a polgárai: ha a közlét megromlott, a békétlenség átmegegy a társadalom minden porcikájába; ha a közéletet erkölcsi kór pusztítja, megromlik az egyesek erkölcsi érzéke is. Az emberek egyre kevesebbet dolgoznak, aki dolgozik is, hiába dolgozik. Az emberek nem segítik, ha-

nem akadályozzák egymást, s mindenki mindenkinek ellenségévé, áldozatává vagy cinkosává válik. Minden egyéni kérdésünk összetorlódik a nemzeti lét kérdésében, s aszerint igazodik, hogy Magyarország az élet kapuján lép-e át, vagy a halál kapuján. Mi együtt állunk és együtt esünk, együtt élünk és együtt halunk, mert egyetlen egy élő alko-

tás vagyunk Isten kezében: a fazék csak a maga egészében fazék, a részeiben már haszontalan cserép. A nemzeti lét kérdése erkölcsi kérdés. Erkölcsi kérdés a gazdasági élet, mert függ a munkától, a fogyasztástól, a megbízhatóságtól; a szorgalom, becsület, egyszerűség megannyi erkölcsi tulajdonság. Erkölcsi kérdés a helyes politika is, mert igazságérettől, jóakarattól, megbízhatóságtól, szerénységtől és becsületértéztől függ. Egészen erkölcsi kérdés a nevelés kérdése, az a nagy játszma, hogy az új nemzedék különb legyen, mint mi.

Az erkölcsi kérdés Isten-kérdés. Nincs ezen a földön semmiféle szenvedély, ihletés, amelyik erősebb legyen, mint amelyet az élő Isten személyes hatása ad. Az Isten-kérdés a Krisztus-kérdés. Jézus Krisztusban, a vele való élet közössége által termi meg szívem azt az engedelmséget, amelyben Isten törvénye élethivatásommá, parancsa rendeltetésemmé válik. Olyan rendeltetésemmé, amelynek betöltésével érzem magam a legszabadabbnak, legegényibbnak és legboldogabbnak.

(Elhangzott 1947. február 16-án a rádióban. Megjelent 1988-ban, Bernben. – Ravasz László: Válogatott írások 1945–1968.)

Kedves Gyerekek!

Ismét vége van a tanévnek, és a nyári szünet kezdődik – gondolom, mindenki örömére. Valószínűleg a meleg idő is sokakat csábít majd vízpart közelébe. Ezért is gondoltam, hogy erre az oldalra most vízzel kapcsolatos feladatokat válogatok nektek. Kívánok pihentető szünidőt, és örömteli pillanatokot a feladatokhoz!

Szeretettel: **Zsó néni**

1. Színezd ki a képet! Tudod-e, hogy kiket ábrázol a kép, és hogy milyen vízről van szó? (A történetet elolvashatod az 2Mózes 2-ben.)

2. Számos rejtvény – jutalomért! Számítsd ki az alábbi műveleteket (nem kell megjedni, nem nehéz matekpélda!), azután keresd ki az eredményül kapott számoknak megfelelő betűket. A megfejtés szintén vízzel kapcsolatos.

$$7+5= \quad 10-8= \quad 15+2= \quad 5-4= \quad 7+3=$$

$$12+4= \quad 4 \times 2= \quad 11+6= \quad 100:4= \quad 2 \times 4= \quad 27:3=$$

$$20+15= \quad 9 \times 2=$$

$$1=A, \quad 2=\acute{A}, \quad 8=E, \quad 9=G, \quad 10=I, \quad 12=K, \quad 16=M, \\ 17=N, \quad 18=\acute{O}, \quad 25=Y, \quad 35=Z$$

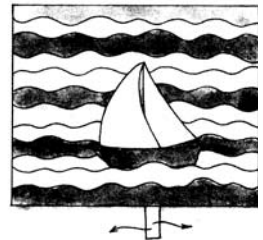
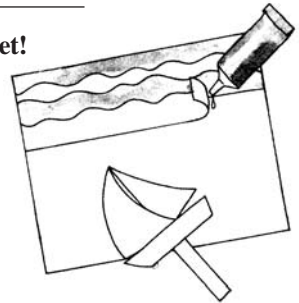
Aki a megfejtést és a vízhez való kapcsolatainak magyarázatát megírja nekem, az jutalmat kap érte! Mindezt írd le egy lapra, írd rá a nevedet, korodat és telefonszámotokat (esetleg email-címet), és tedd egy borítékba. A borítékra írd rá: Zsó néninek – rejtvény. A borítékot pedig add le az irodában, vagy személyesen nekem! **Határidő: szeptember 4.**

3. Készíts magadnak (vagy ajándékba) nyári hajókázós képet!

Kellékek: fehér rajzlap, piros, sárga, zöld, ill. különböző árnyalatú kék kartonok, olló, ceruza, ragasztó

A munka menete:

- Vágj csíkokat a különböző kék árnyalatú kék kartonokból. Az egyik szélét mindig hullámosra vágd.
- A kék csíkokat ragaszd fel a rajzlapra. Fönről kezd, a hullámos szélé mindig takarja az egyenest. Igyekezz váltakozva felragasztani a különböző kék színű csíkokat.
- Egy másik rajzlapra rajzolj vitorlást, alul fogóval. Azzal tudod mozgatni a vitorlást.
- A színes kartonokból vágd ki a vitorlát, az árbócrudat és a hajótestet – a megrajzolt vitorlást használd hozzá sablonnak.
- Ragassz mindent a megfelelő helyre. Vágj egy kis nyílást a hullámok közé, és dugd a hullámok mögé a hajó fogóját – így mozgathatod a vízen a hajódat.

PÜNKÖSDI ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK

Június 12., Pünkösdvásárnap
reggel 8 óra úrvacsorás istentisztelet
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
gyermekmegőrzés 3 éves korig
gyermek-istentisztelet öt korcsoportban
du. 5 óra úrvacsorás istentisztelet

Június 13., Pünkösdhétfő
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

NYÁRI ALKALMAINK

- Vasárnap** de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: összevont gyermek-istentisztelet 2 korcsoportban
1. Kisóvodások és nagyóvodások a tornateremben.
2. Iskolások egy csoportban a gyülekezeti teremben.
Gyermekmegőrző szolgálat 3 éves korig
- Szerda** du. 6 óra: bibliai közösségi óra
este 1/2 7 óra: összevont ifjúsági bibliaóra minden korosztálynak
- Csütörtök** du. 3 óra: gyülekezeti bibliaóra
- Énekkari próbák nyáron megbeszélés szerint.**
- Felnőtt fiatalok bibliaiköre nyáron szünetel.**

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi bibliaóra** következő alkalma szeptemberben lesz
- **Pároskör** a nyári hónapokban nem tart alkalmat
- **Baba-mama kör** nyáron szünetel
- **Női imakör:** Minden hó 2. és 4. péntekjén este 1/2 7–8 óráig
- **Női kör:** legközelebbi alkalma októberben lesz
- **Szeptember 24-én női csendesnapot tartunk.**
- **Párapoló** tanfolyamot a nyár folyamán nem tartunk

KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG NAPJAI A FASORBAN

Szeptember 17-én, szombaton 10–14 óráig
Este hangverseny.
Szeptember 18-án, vasárnap 12–17 óráig
nyitott ajtóval várjuk templomunkba a látogatókat fiataljaink idegenvezetésével.

FASORI ZENÉS ESTÉK, 2011 Hangversenyek, Zenés Áhítatok

Július 31. vasárnap, 17 óra
A Duna Melléki

**Református Egyházkerület
kántorképző tanfolyamának
záróhangversenye**

Szeptember 4. vasárnap, 17 óra
Szabó Ferenc zongoraestje

Október 2. szombat, 18 óra
Kovalszki Mária zongoraestje

Október 22. szombat, 18 óra
**„200 művész a
Zeneakadémia orgonáiért”
Jótekonysági hangverseny
Liszt Ferenc 200. születésnapján**

November 6. vasárnap, 17 óra
Perényi Benjámín zongoraestje

December 4. advent 2.vasárnapja, 17 óra
**Orgonazene adventben
Pálúr János orgonaestje**

ÚRVACSORAI ISTENTISZTELETEK

Minden hó utolsó vasárnapján de. 10 órakor és
17 órakor tartunk úrvacsorai istentiszteleteket.
Mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés
hangzik el a templomban.

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • Tel.: 342-7311
e-mail: hivatal@fasor.hu • weboldal: www.fasor.hu